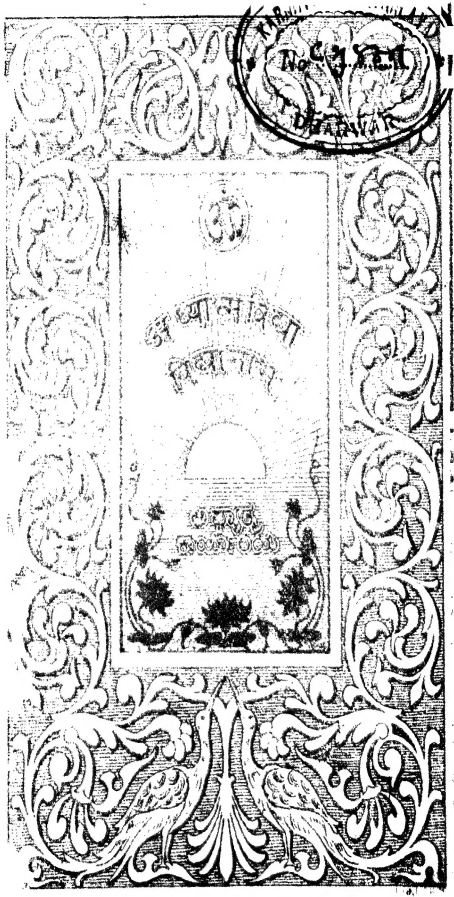

HSH

LIBRARY
No. 63, 5th Fl.
DEPARTMENT

ಅಂತರಾತ್ಮನಿಗೆ—

(TO THE INNER SELF)

ಬರೆದವ:

ರಂಗನಾಥ ರಾಮಚಂದ್ರ ದಿವಾಕರ

ಎಂ. ಎ., ಎಲೆಲ್. ಬಿ.

೮೫೫೦೧

13/11

೧೯೫೧

ಮುದ್ರಕರು :

ಹಣಮಂತರಾವ ರಾ. ನೊಹರೆ

ಸಂಯುಕ್ತ ಕರ್ನಾಟಕ ಮುದ್ರಣಾಲಯ, ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿ

(42)

C 6672CF

ನಾಲ್ಕನೆಯ ಅವೃತ್ತಿ, ೧೯೫೦

ಪ್ರಕಾಶಕರು
ರಂಗನಾಥ ರಾಮಚಂದ್ರ ದಿವಾಕರ
ಅಧ್ಯಾತ್ಮ ಕಾರ್ಯಾಲಯ, ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿ

ಅರಿಗರ್ಪಿಸಲಿದನು ಈ ಜೀವನಪುಷ್ಪವ? (ಪುಟ ೧೨)

ಅಂತರಾತ್ಮನಿಗ್ಲ

ನಾಲ್ಕನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ. ಮೂರನೆಯ

ಈ ಪುಸ್ತಿಕೆಯ ನಾಲ್ಕನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ ಇದು. ಇದರ ಲೋಕಪ್ರಿಯತೆಯು ಸ್ಪಷ್ಟವಿರುವದು. ಮೂರನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ವಿಶೇಷ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆಗಳೂ ಮಾಡಲಾಗಿಲ್ಲ. ಅಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಅಂದ ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಲಾಗಿದೆ. ಇದು ಕನ್ನಡ ಸಹೋದರ ಸಹೋದರಿಯರಿಗೆ ಅರ್ಪಿತ.

ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿ }
೬-೬-೧೯೫೦ }

ರಂಗನಾಥ

ಕಾಲಕಾಲಕ್ಕೆ ನನ್ನ ವೃತ್ತಿಯು ಅಂತರ್ಮುಖವಾದಾಗ
 ಒಳಗೆ ಮೂಡಿದ ಭಾವಗಳಿಗೆ ವ್ಯಕ್ತಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಕೊಡಲೆತ್ತಿ
 ಸಲು ಅವು ಈ ರೂಪವನ್ನು ತಾಳಿವೆ. ಇವು ಎನ್ನಂತರಂಗದ
 ಒಳನುಡಿಗಳು, ಇಲ್ಲವೆ ತೊದಲ್ನುಡಿಗಳು ಎನ್ನಬಹುದು.
 ಅದೇಕೆ, ಇವು ತೊದಲ್ನುಡಿಗಳೇ— ಯಾಕಂದರೆ ಒಳಗಿನ
 ಆ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ವಿವಿಧ ಭಾವನಾಟ್ಯವನ್ನು ಶಬ್ದಗಳಿಂದ ಸ್ಪಷ್ಟ-
 ವಾಗಿ ಚಿತ್ರಿಸುವದು ಅಸಾಧ್ಯ. ಇವುಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವಾಗ
 ನನಗೆ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಸಮಾಧಾನವೂ ಅನಂದವೂ ಆಯಿತು.
 ಅದೇ ಬಗೆಯ ಸಮಾಧಾನವೂ ಅನಂದವೂ ನನ್ನಂತಹ
 ಸ್ವಭಾವವುಳ್ಳ ಜನರಿಗೆ ಆಗಬಹುದು ಎಂಬ ಅಶೆಯಿಂದ
 ಇವುಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸುತ್ತಿರುವೆನು. ಆ ಒಳ ಅನಂದವನ್ನಾ-
 ದರೂ ನಾನೊಬ್ಬನೆ ಸವಿಯುವದು ಸ್ವಾರ್ಥವಲ್ಲವೆ ?

ಈ ನಮ್ಮ ಪೃಥ್ವಿಗೂ ಸೂರ್ಯನಿಗೂ ಈಗಿದ್ದ ಸಂಬಂಧವು
 ಯಾವಾಗ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿತು, ಈ ನಮ್ಮ ಗೋಲವು ಈ ಖಗೋಲ
 ದಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯಮಂಡಲದ ಒಂದು ಗ್ರಹವಾಗಿ ಯಾವಾಗ ತಿರುಗ
 ಲಾರಂಭಿಸಿತು, ಎಂಬುದನ್ನು ಏನಪ್ಪೇನನಂಥ ಗಣಿತಜ್ಞರು
 ಹುಡುಕಿ ತೆಗೆಯಬಹುದು. ಜಡಸೃಷ್ಟಿಯ ಕಣಕಣಗಳಲ್ಲಿ,
 ಅಣುರೇಣುಗಳಲ್ಲಿ ಇರುವ ಆಕರ್ಷಣಶಕ್ತಿಯು ಯಾವ ದಿನ
 ತನ್ನ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ನೋಡಲು ಮಾಡಿತು, ಇದನ್ನಾದರೂ
 ಲೆಕ್ಕದಿಂದ ಗೊತ್ತು ಹಿಡಿಯಬಹುದು. ಅದರೆ ಚೇತನ-
 ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಜೀವದೇವರಿಗಿದ್ದ ಸಂಬಂಧವು ಎಂದು,
 ಹೇಗೆ, ಏಕೆ ಹುಟ್ಟಿತು ಇದನ್ನು ಗೊತ್ತು ಹಿಡಿಯುವ ಗಣಿ-
 ತಿಯು ಇನ್ನೂ ಹುಟ್ಟಿಲ್ಲ ! ಈ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿಯೆ ಅದನ್ನು

ಅರಿತುಕೊಂಡು ಅದರಂತೆ ವರ್ತಿಸುವದರಲ್ಲಿಯೆ ಜೀವನ ಸೃಷ್ಟಿಯ ಗುಟ್ಟುಗುರಿಗಳು ಅಡಕವಾಗಿರುವವು. ನಮ್ಮ ಜೀವನವೆಲ್ಲ ಈ ಗುಟ್ಟನ್ನು ಬಿಚ್ಚಲು ಕೈಕೊಂಡ ಮಹಾಯಾತ್ರೆ ಇರುವದು. ಈ ಗುಟ್ಟಿನ ಮೂಲಕವೆ ಈ ನಮ್ಮ ಜೀವನಕ್ಕೆ ನಿತ್ಯ ನವೀನತ್ವವು, ಇದರಿಂದಲೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ನವೋತ್ಸಾಹವು, ತನ್ನೂಲಕವೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಎಂದೆಂದೂ ತಣಿಯದ ಕುತೂಹಲವು ಉಂಟಾಗುವದು. ಆ ಗುಟ್ಟು ಒಡೆದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ಕ್ಷಣವೆ ಆತ್ಮಾನಂದದ ಉದ್ಗಮವಾಗುವದು, ತ್ರಿಕಾಲಗಳಳಿದು ಒಂದೇ ಒಂದು ಅಖಂಡ ವರ್ತಮಾನವು ಗೋಚರವಾಗುವದು, ವಿಶ್ವ-ನಾಟಕದ ಅಂತರಂಗವೆಲ್ಲ ತಿಳಿದು ಅತ್ಯಂತ ಸಮಾಧಾನವಾಗುವದು, ಕೃತಾರ್ಥತೆಯ ಛಾಯೆದೋರಿ ಧನ್ಯಭಾವದ ಅನುಭವವಾಗುವದು. ಈ ಅನುಭವವೆಂದರೆ ಜೀವನಯಾತ್ರೆಯ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಮೆಟ್ಟು. ಆದರೆ ಅದು ಕೊನೆಯಲ್ಲ. ಈ ಅನುಭವವೆಂದರೊಂದು ಹೊಸ ಹಾಗೂ ದಿವ್ಯ ಜೀವನದ ಪ್ರಾರಂಭ ! ಅದು ಮುಂದೆ ನಿತ್ಯ ನೆಲೆಗೊಂಡಿತೆಂದರೆ ಅದೇ ಜೀವನದ ಪರಿಪೂರ್ತಿ ಎನ್ನಬಹುದು. ಅದೇ ಸಹಜ ಸಮಾಧಿಯು. ಆ ಆತ್ಮಲೀಲಾವಿಲಾಸವೆ ಕೊನೆಯ ಮೆಟ್ಟು.

ಇದು ಗುಟ್ಟು ತಿಳಿದಮೇಲಿನ ಮಾತಾಯಿತು. ಆದರೆ ಒಂದು ಬಗೆಯಿಂದ ನೋಡಿದರೆ ನಾಟಕದ ಮನೋರಮತೆಯು ಕೇವಲ ಅದರ ಗುಟ್ಟು ತಿಳಿಯುವದರಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟೇ ಅಡಕವಾಗಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವದಕ್ಕಾಗಿ ನೋಡುವವನು ಮಾಡುವ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದು ಬಗೆಯ ವಿಶೇಷ ಆನಂದವಿದೆ. 'ನನಗೆ ಮುಕ್ತಿ ಬೇಡ, ಅಖಂಡ ಭಕ್ತಿಜೀವನವನ್ನೇ ದಯಪಾಲಿಸು' ಎಂದು ಮಹಾ ಭಕ್ತಶ್ರೇಷ್ಠರು ಪರಮಾತ್ಮನನ್ನು ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳುವದುಂಟು. ಅದರ ರಹಸ್ಯವಾದರೂ ಇದೇ ಇರುವದು. ಜೀವ-ದೇವ ಸಂಬಂಧದ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಹುಡುಕುವಾಗ ನಮ್ಮ ಜೀವನವೆಂಬುದೊಂದು ರಸಗಡದಂಥ ಅಖಂಡ ರಮ್ಯ ನಾಟಕವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಬಲ್ಲದು.

ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ನಾಲ್ಕು ಮಾತುಗಳು ಆ ರಹಸ್ಯ ಹುಡುಕುವಾಗ
ಆಡಿದ ಒಡನುಡಿಗಳು.

ಇವುಗಳನ್ನು ನಾನು ಹಿಂಡಲಗಿ (ಬೆಳಗಾಂವಿ) ಸೆರೆಮನೆ
ಯಲ್ಲಿ ಇರುವಾಗ (೧೯-೩-೩೨ ರಿಂದ ೭-೭-೩೪ರ ವರೆಗೆ) ಬರೆ
ದಿರುವೆನು. ಅರ್ಥಾತ್ ಇವು ಆ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ
ಕಾಲಕ್ಕೆ ಬರೆಯಲ್ಪಟ್ಟವೆ. ಇವುಗಳಿಗೆ ' ಪೂರ್ವಾರ್ಪಣ,
ಸರ್ವಾರ್ಪಣ, ' ಇಲ್ಲವೆ ' ಆತ್ಮಾರ್ಪಣ, ' ಎಂಬ ಹೆಸರನ್ನಿಡ
ಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದ್ದೆನು. ಆದರೆ ' ಅಂತರಾತ್ಮನಿಗೆ ' ಎಂಬ
ಹೆಸರೇ ಮುಂದೆ ಯೋಗ್ಯವೆನಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಅದನ್ನೇ ಆರಿಸಿರು
ವೆನು. ಈ ೬೦ ನುಡಿಗಳೆಲ್ಲ ಅರ್ಥತಃ ಬಿಡಿಬಿಡಿಯಾಗಿಯೇ
ಇವೆ, ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಹಲವು ಮಾತ್ರ ಒಂದಕ್ಕೊಂದು
ಕೊಂಡಿಯಂತೆ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿವೆ.

ಕೊನೆಗೆ ಶಬ್ದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ಅವು ಹಲ.
ವರಿಗಾದರೂ ಉಪಯುಕ್ತವಾಗಬಹುದೆಂದು ನಂಬಿದ್ದೇನೆ.

ಈ ಎರಡನೆಯ ಆವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಹೊರಡಿಸುವಾಗ ನನಗೆ
ಹಲಕೆಲವು ಮಹತ್ವದ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ನನ್ನ
ಪ್ರಿಯಮಿತ್ರರಿಗೆ ಧನ್ಯವಾದಗಳನ್ನರ್ಪಿಸದೆ ಇರಲಾರೆನು.

ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿ
ಕಾ. ಶು. ೧ ಶಕೆ ೧೮೫೯ }

ತಮ್ಮ
ರಂಗನಾಥ

ಯು

ಗಯುಗಾಂತರದಿಂದ ನಿನ್ನ ನು ಅರಸುತಲಿರುವೆ
 ಹೇ ಎನ್ನ ಪ್ರೇಮವೂಜಿಯ ಪುತ್ಥಳಿಯೆ.
 ನಾನಿನ್ನು ತಡೆಯಲಾರೆ. ನೀನು ಎನ್ನ ನಗಲಿ
 ದಂದಿನಿಂದ ಕಂಡು ಕಾಣದೆ, ಅರಿತು ಅರಿಯದೆ,
 ತಿಳಿದು ತಿಳಿಯದೆ ನಿನ್ನ ನಲ್ಲದೆ ಇನ್ನಾವುದನು ಬಯಸಿಲ್ಲ,
 ಬೇಡಿಲ್ಲ, ಹುಡುಕಿಲ್ಲ ಎನ್ನ ಹೃದಯಸ್ವಾಮೀ. ಅತ್ತಿತ್ತ
 ಆದನಿದನು ಬಿಂಬಳಿಸಿ ಹರಿಯುವಂತೆ ತೋರುವುದೆನ್ನ ಮನವು.
 ಅಲ್ಲಿ ನೀನಿರುವೆಯೆಂಬ ಹುಸಿಯಾಸೆ ಆದಕೆ. ಅದೆಲ್ಲ ನಿನಗಾಗಿ
 ಎನ್ನ ದೊರೆಯೆ; ನಿನ್ನ ನು ನೋಡಿ, ಕೂಡಿ, ನಿನ್ನೊಡನೆ ನಲಿ
 ನಲಿದಾಡಬೇಕೆಂದಲೆ. ನಿನ್ನ ನು ಪಡೆದಾಕ್ಷಣವೆ ಎನ್ನ ಹಸಿವು
 ಹಿಂಗುವದು, ಎನ್ನ ಆತುರ ಅಳಿಯುವದು; ಸಾಗರವ ಸೇರಿದ
 ಸರಿತ್ತಿನಂತೆ ಶಾಂತವಾಗುವುದೆನ್ನ ಹೃದಯ. ಅಂಧಕ ಬಿಳಕ
 ಹುಡುಕಿದಂತಾಗಿದೆ ಇದು ವರೆಗೆ ಎನ್ನ ಶೋಧ. ಇನ್ನಾ
 ದರೂ ಕರುಣಿಸಯ್ಯ. ಎನ್ನ ತವಕವ ತಣಿಸಿ, ಕಳವಳವ ಕಳೆದು
 ಕೃಪೆಮಾಡು, ಜೀಯಾ. ಕಳೆದುಹೋದ ತನ್ನ ಸಲ್ಲಿಯನು
 ಕಂಡೊಡನೆ ನಲ್ಲನು ಬಿಗಿಬಿಗಿದವು ವಂತೆ ಎನ್ನ ನೊಮ್ಮ ಮನ
 ದಣಿ ಮುದ್ದಾಡಯ್ಯಾ, ಅಂತರಾತ್ಮಾ.

ಎಂ ದೋ ಅಗಲಿದ ಒಡೆಯ ಇಂದು ಬಂದು
 ಎನ್ನನು ಕಾಣುವನೆಂಬ ಸುಖಸ್ವಪ್ನವಾಗಿರು
 ವುದೆನಗೆ. ಹಾದೀ ಕಾದು ಕಾದು ಕಾತರ
 ಗೊಂಡಿದ್ದೆನು. ಒಮ್ಮೆ ಕೃಪೆಯಾಯಿತೆನ್ನ
 ಭೇಕು. ಆದರಿನ್ನಾವ ಪರಿ ಸ್ವಾಗತಿಸಲಿ ಆ ಎನ್ನ ಹೃದಯ
 ಸ್ವಾಮಿಯನು? ಮನದಂಗಳವನುಡುಗಿ, ಶಾಂತಿ ಸೇಷನೆ
 ಮಾಡಿ, ಸುವಿಚಾರದ ರಂಗವಲ್ಲಿಯ ಹಾಕಿ, ನಿಲ್ಲುವೆ ಬಾಗಿ
 ಲಲಿ ನಾನು. ಬಾ, ಬಾ, ದೊರೆಯೆ, ಈ ನಿರ್ಮಲ ಭಾವಪೀಠ
 ದಲಿ ಕುಳಿತು ಎನ್ನಂತರಂಗವನು ಆಳು. ನಿನ್ನ ಕಿರಿಯಾಳಾಗು
 ವುದೆ ಹಿರಿದಾದ ಅರಸುತನವೆನಗೆ, ಅಂತರಾತ್ಮಾ.

ಸ್ವಾ

ಮೀ, ಎನ್ನಂತರಂಗದ ಕತ್ತಲೆ ಹರಿದು ಮಂಗಲ
 ಸುಪ್ರಭಾತವಾಗುವುದೋ ಈ ಹೊತ್ತು? ಆ
 ಭಾಗ್ಯವಳವಡುವುದೋ ಎನ್ನ ಈ ಜೀವನದಲ್ಲಿ?
 ದೇವಾ ಯಾಕೆ, ಉತ್ತರವಿಲ್ಲ? ನೀನು ಹೊರ
 ಸಿದ ಈ ತನುಮನಧನಗಳ ಹೊರೆ ಹೊತ್ತು, ಅದೆಲ್ಲ ಎನ್ನ
 ದೆಂದು ಹೊಡೆದಾಡಿ ಬೇಸತ್ತಿನಲ್ಲಾ! ನಿನ್ನ ಸೊಮ್ಮ ನಿನ್ನ
 ಗೊಪ್ಪಿಸಿ ಕಡೆಹಾಯುವ ಕ್ಷಣವ ತಾ ಬೇಗ ಪ್ರಭುವೇ.
 ಸಾಕು, ಸಾಕು, ಇನ್ನು ಪರಿಕೆಸಬೇಡ. ನಂಜಿದವನು ನಷ್ಟ
 ವಾಗುವನಕ ತಡೆಯಬೇಡ. ನನ್ನ ನಿನ್ನ ದೆಂಬುದೆಲ್ಲವ, ಇಕೊ,
 ಈ ಅಂಜಲಿಯಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ನಿಂತಿರುವೆ. ಇದನು
 ಸ್ವೀಕರಿಸು, ಎನ್ನನೂ ಸ್ವೀಕರಿಸು. ಈ ಹೊತ್ತು ಇದು
 ಸರ್ವಾರ್ಪಣ, ಪೂರ್ಣಾರ್ಪಣ. ಹೇ ಅಂತರಾತ್ಮನ್, ಇನ್ನು
 ನಾನು ಮಾಡುವುದೆಲ್ಲ ನಿನ್ನ ಯಂತ್ರವೆಂದು, ಭೋಗಿಸುವು
 ದೆಲ್ಲ ನಿನ್ನ ಪ್ರಸಾದವೆಂದು, ಸುಖಿಸುವುದೆಲ್ಲ ನಿನ್ನ ಕರುಣೆ
 ಯೆಂದು. ತನುಮನಧನಗಳ ಮಮತೆಯ ಕಳೆದು, ಆತ್ಮಗುಣ
 ವನೆ ಪಡೆದು, ಇನ್ನು ನಲಿಯುವೆನಯ್ಯ ನಿನ್ನ ನಿಜ ಕರ್ಮಲೀಲೆ
 ಯಲಿ, ನಿನ್ನ ಕೃಪೆ ದೇವಾ, ಅಂತರಾತ್ಮಾ.

ಗಿ

ಡ ಬಳ್ಳಿಗಿಂತ ಬುದ್ಧಿಗೇಡಿಯಾದೆನಲ್ಲಾ
 ನಾನು! ಅವುಗಳಿಗಿಂತ ಕಡೆಯಾಗಿ ಕೆಟ್ಟೆನಲ್ಲಾ
 ಪ್ರಭುವೇ! ಬಳ್ಳಿ ವೊಳೆತು, ಜಿಗಿತು ಬೆಳೆದು
 ಮರವನೇರುವುದು; ಹೂತು ಮಣ್ಣಿನ ಗಂಧ
 ಗುಣವ ಪರಿಸಾಕಗೊಳಿಸಿ ದೆಸೆದೆಸೆಗೆ ಪರಿಮಳವ ಬೀರು
 ವುದು. ಬಳ್ಳಿ ತಾ ಮುಡಿಯುವುದೆ ಆ ಹೂವು? ಆಸರ ಕೊಟ್ಟ
 ಮರ ತಾ ಕೊಳ್ಳುವುದೆ ಆ ಪರಿಮಳವು? ಇಲ್ಲ, ಇಲ್ಲ. ಗಂಧ
 ಮುಖದಿಂದ ಬೆತಣವ ಕೊಟ್ಟು ತುಂಬುಗಳ ಕರೆಕರೆದು
 ಭೂಸುಧೆಯನುಣ್ಣಿಸುವ ಆ ಮೂಕ ಬಳ್ಳಿ ಎತ್ತ? ಉಪವಾಸ
 ವನವಾಸಗಳಿಂದ ತೊಳಲುತ್ತ ಬಳಲುತ್ತ ಮರಗುವ ಮಾನವ
 ಬಾಂಧವರನು ಧ್ಯಾನಿಸದೆ, ಮನ್ನಿಸದೆ, ಅಟ್ಟುಂಬ ಉಣ್ಣುಗುಳಿ
 ನಾನೆತ್ತ? ಅಂತರಾತ್ಮನಿಗೆ ಸಂದೋರುವುದೆ ಈ ಸ್ವಾರ್ಥಾ
 ಚಾರ? ಬನದ ಬಳ್ಳಿಗಳಲಿ ಬಂದನು ಮಾಡಿ ಬದುಕಿಸೆಯ್ಯಾ,
 ಎನ್ನನು ಸ್ವಾಮೀ.

ಮ

ನ ವಿಮಲವಾಗದನಕ ಆತ್ಮಜ್ಯೋತಿ ಬೆಳಗ
ದೆನ್ನುವರು ಜಾಣರು. ಕರುಣಿಸಯ್ಯಾ, ಎನ್ನ
ಮನವ ನಿರ್ಮಲಗೊಳಿಸಿ. ಮನದ ಮಲಿನವ
ತೊಳೆಯಲಾಗದೆ ಬಳಲುತ್ತಿರುವೆನು ಹಗಲಿರುಳು.

ನಭದ ನೀಲವ ತೊಡೆಯಬಹುದು, ಕತ್ತಲೆಯ ಕಪ್ಪನಳುಕಿನ
ಬಹುದು, ಮನದ ಕೊಳೆಯ ಕಳೆಯಲಾಗದು, ದೇವಾ.
ಇನ್ನೇನು ಮಾಡಲಿ ? ತೊಳೆತೊಳೆದಂತೆ ಕೊಳೆ ಮೊರಡುವ
ದಲ್ಲದೆ ಬೆಳಗದು ನೋಡಾ, ಈ ಘನ. ಎನ್ನೊಂದು ಹಾಳು
ಮನವ ಬೆಳಗದಷ್ಟು ನಿನ್ನ ನಿಸರ್ಗ ನಿರ್ಬಲವಾಯಿತೆ
ಪ್ರಭುವೇ ? ಬೆಳಗಿನ ಅರುಣದಲಿ ಮೀಯಿಸಿ, ಶುಭ್ರ ಸೂರ್ಯ
ಕಿರಣಗಳ ತೊಡಿಸಯ್ಯಾ ಒಮ್ಮೆ ಎನ್ನ ಮನಕ್ಕೆ.
ಕೋಲ್ಮಿಂಚಿನ ಪ್ರಭೆಯಿಂದ ಬೆಳಗಯ್ಯಾ ಒಮ್ಮೆ ಎನ್ನ
ಮನವ. ಗಿರಿ ನಿರ್ಝರದ ನಿರ್ಮಲ ನೀರಿನಿಂದ ತೊಳೆದು
ಒಮ್ಮೆ ಸ್ಫಟಿಕ ತಿಲೆಯಂತೆ ಮಾಡಯ್ಯಾ ಎನ್ನ ಮನವ.
ಸತ್ಸಂಗದಿಂದ ಶುದ್ಧೀಕರಿಸಿ ಎನ್ನ ನು ಬಳಿಗೆ ಕರೆಯಿಸಯ್ಯಾ,
ಅಂತರಾತ್ಮ.

ವಾ, ನಿನ್ನ ನರಿಯುವುದು ಹೇಗೆ? ಎತರಿಂದ?

ದೇ ನಿನ್ನ ಕೃಪೆಯಿಲ್ಲದನಕ ಅಸಾಧ್ಯವಯ್ಯಾ. ನೀನು ಕೊಟ್ಟ ಕಾಯ ಜಡ, ಪ್ರಾಣ ಸ್ವಾರ್ಥ ಪೂರ್ಣ, ಮನ ಚಂಚಲ, ಬುದ್ಧಿ ದ್ವೈತವನ್ನಲ್ಲದೆ ಕಾಣದು; ಇನ್ನುಳಿದುದು ಭಾವ. ಎನ್ನ ಭಾವಕ್ಕೆ 'ಅಹಂ' ಭೂತ ಬಡಕೊಂಡಿದೆ! ಭಾವದಂತೆ ದೇವ ಎನ್ನುವರು. ಭಾವದಿಂದಲೇ ದೇವ ಎನ್ನುವುದು ನಿಜ. ಭಾವವಿಲ್ಲದೆ ನೀನಿಲ್ಲ. ನಾನಿಲ್ಲ, ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಒಂದೇ ಒಂದು ಅಖಂಡ ಪ್ರಚಂಡ ನಿಯಮನಿಗಡಿತ ನಿಸರ್ಗಯಂತ್ರಚಲಿತ ಅನಂತ ಕ್ರಿಯಾ ಮಾಲೆಯ ಹೊರತು ಇನ್ನೇನೂ ಕಾಣಬಾರದು ಭಾವರಹಿತ ರಾಜ್ಯದಲಿ. ಆ ಎನ್ನ ಭಾವಕ್ಕೆ ಬಡಕೊಂಡ 'ಅಹಂ' ಪಿಶಾಚಿಯ ಬಿಡಿಸಯ್ಯಾ, ವಿಷಯದಿಂದ ಕಿತ್ತಿ ತೆಗೆದು ನಿನ್ನಲಿ ಇರಿಸಯ್ಯಾ ಎನ್ನ ಮನವನು. ಬರಿಯ ಹೊರಗೆ ನೋಡದೆ ಬಳಗೆ ನೋಡಲು, ಬಳನೋಟದಿಂದ ಹೊರಗೆ ನೋಡಲು ಕಲಿಸಯ್ಯಾ ಎನಗೆ, ಅಂತರಾತ್ಮಾ.

೨೨ ಪ್ವಾ, ಸ್ವಾಮೀ, ಎನ್ನ ಮೇಲೆ ಇಷ್ಟೇಕೆ
 ರೋಷ? ಕಂದನ ಹುಟ್ಟಿಸಿ ಈ ಪರಿ
 ಕಾಡುವರೇ? ನಾನೊಂದು ಅಣ್ಣಜೀವ,
 ಅಭಿಪ್ರಾಣಿ. ನಾನು ಮಾಡಿದ ತಪ್ಪಾದರೂ
 ಏನು? ಗುಬ್ಬಿಯ ಮೇಲೆ ಈ ಬ್ರಹ್ಮಾಸ್ತ್ರವೇಕೆ? ಅಯ್ಯೋ,
 ಏನು ಈ ಅನರ್ಥಪರಂಪರೆ? ಉಕ್ಕುಗಡಲಿನ ಪೆದ್ದೊರೆಗಳ
 ಪರಿ ಎನ್ನ ಮೇಲೆ ಅಟ್ಟಟ್ಟಿ ಬಂದು ದುಃಖರಾಶಿ ಬಿದ್ದರೆ
 ತಡೆಯಬಲ್ಲದೆ ಈ ಜೀವ? ಇದನು ನೋಡಿ ನೀರಾಗುವುದೆನ್ನ
 ಎದೆ. ಇನ್ನಾದರೂ ಕರುಣಿಸಿ ಕಾಪಾಡು ಎನ್ನ ತಂದೆ.
 ಅಬ್ಬಬ್ಬ, ಏನಿದು! ಈ ಹೊತ್ತೇನು ರುಜಿಯಡಿಸಿತು, ನಾಳೆ
 ಧನವಡಗಿತು, ಮುಂದೆ ಸೆರೆಮನೆವಾಸವಾಯ್ತು, ಬಳಿಕೇನು
 ಮೋಹದ ಮಡದಿಮಕ್ಕಳ ಮರಣ. ಹೀಗೆ ಎನ್ನ ನನ್ನದೆಂಬು
 ದೆಲ್ಲ ನೀಗಿಹೋಗಿ ಬರಿಯ ಪರಟೆಯ ದೊರೆತನವಾಯಿತಲ್ಲಾ
 ಎನಗೆ! ಅಯ್ಯೋ, ಇದನೆಲ್ಲ ಹೇಗೆ ಸಹಿಸಲಿ, ಅಂತರಾತ್ಮಾ?
 ಕೊನೆಗೆ ನಿನ್ನೊಲುಮೆಯನಾದರೂ ನೀಡಬಾರದೆ, ದೇವಾ.
 ಆ ಸಮಾಧಾನವಾದರು ಬೇಡವೆ?

ಖ ಕಷ್ಟಗಳು ಬೇಡೆಂದೊಡೆ ಎನಗೆ ಛೇ ಹಾಕು
 ದುಃ ದೊರೆಯೇ. ದುಃಖವೆ ಪಾವನ, ದುಃಖವೆ
 ಪಾವನ, ದುಃಖವೆ 'ಅಹಂ' ನಾಶಕ. ದುಃಖವೆ
 ಎನ್ನ ಮಾಯೆಗೆ ಮದ್ದು. ಅದೇ ನಿನ್ನ ದಾರಿ
 ದೋರುವ ದೀಪ. ಇಕ್ಕೆನ್ನನು ಶೋಧಿಸಲು ದುಃಖದ
 ಬೆಂಕಿಯಲಿ ಬಂಗಾರದಂತೆ, ಎಸೆ ಎನ್ನನು ಎಡೆಬಿಡದೆ ಸಂಕಟ
 ಸಾಯಕಗಳಿಂದ. ಅದರೆ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಹರಕೆ ನಿನ್ನ ಪಾದದಲ್ಲಿ
 ದೊರೆಯೇ. ನಿನ್ನ ಕರುಣದ ಕವಚವ ತೊಡಿಸು ಎನ್ನ
 ಹರಣಕ್ಕೆ, ಪ್ರಭುವೇ. ಅಹಾ, ಅದರಿಂದ ಸಾವಿರ ಗಜಬಲ
 ಎನಗೆ. ಬಳಿಕೇನು, ಬಳಿಕೇನು? ದುಃಖವಿಷವನುಂಟು
 ಅಮೃತನಾಗಬಲ್ಲೆ ನಾನು. ಚಿಂತೆಯ ಉರಿಯ ನುಂಗಿ
 ತಣಿಯಬಲ್ಲೆ, ನಾನು. ಆ ನಿನ್ನ ಕಾರುಣ್ಯದ ನೀರ್ಯವನೀಯು
 ಎನಗೆ ಅಂತರಾತ್ಮಾ. ನೀ ಹೊರಿಸಿದ ಭಾರವ ನೀ ಸಲ್ಲದಿನ್ನಾ-
 ರಿಳುಹಬಲ್ಲರು, ದೇವಾ?

೨೨

ಹಾ, ಅದೇನು, ಆ ದಿನ ಎನ್ನನು ಪರಿಶುದ್ಧ
ಮಾಡಿದುದು? ಅದಂತಹ ಅಂತರ್ಮುಢನವನು?
ಆ ಅಗ್ನಿ, ಸಂತಾಪವೆಂಬ ಅಗ್ನಿ, ಒಳಸಂಕಟ
ಗಳ ಅಗ್ನಿ; ಅಹಾ ಅದರಿಂದಾದ ಅಂತಃಶುದ್ಧಿ;
ಅಹಾ, ಅದೇ ದಿವ್ಯಾಗ್ನಿಯಲ್ಲವೆ? ಪಾವಕವೆಂಬ ಹೆಸರು
ಅನ್ವರ್ಥಕವಾಯಿತದಕೆ; ಪಾತಕವನಳಿಸಿ, ಕಾಮಪುರುಷನ
ಸುಟ್ಟು, ಅಹಂನಾದವ ಕೆಡಿಸಿ, ಎನಗೆ ನಿನ್ನ ಕಳೆಯನೇರಿಸಿ
ಪಾವನ ಮಾಡಿದ ಅಗ್ನಿಗುರುವನ್ನು ನಾನು ಮರೆಯುವೆನೆ,
ಅಂತರಾತ್ಮಾ? ಆ ಅಗ್ನಿ ಪರೀಕ್ಷೆಯ ಪರಮೋತ್ಸವವ
ಬಣ್ಣಿಸಲಳವೆ? ಆ ಉರಿನಾಲಗೆ ಸನ್ನ ಬಹಿರಂಗವ ನೆಕ್ಕಿ
ತೊಳೆಯಿತು. ಅದರ ಝಳದಿಂದ ಎನ್ನ ಮನ ಹಸನಾಯಿತು,
ಆ ತೇಜದಿಂದ ಎನ್ನಂತರಂಗ ಬೆಳಗಿತು. ಆ ಪಾವನತೆಯೆ
ಅಲ್ಲವೆ ಎನಗೆ ಪ್ರಸನ್ನತೆಯ ಕೊಟ್ಟುದು? ಆ ಬಿಂಕಿಯಲ್ಲವೆ
ಎನ್ನ ನಸರಂಜಿಯ ಮಾಡಿದುದು? ಆ ಸಂಸ್ಕಾರವಲ್ಲವೆ
ಎನ್ನನು ನಿನ್ನ ಸೇವಕವೃಂದದಲಿ ಸೇರಿಸಿದುದು? ಅಯ್ಯಾ,
ಅಯ್ಯಾ, ಎನ್ನ ಆ ರೀತಿ ನಿತ್ಯ ಪಾವನ ಮಾಡಯ್ಯಾ
ಪಾವಕಪುರುಷಾ, ಆ ಪರಿ ಸುಟ್ಟು ತಣ್ಣಗಾಗುವ, ಸತ್ತು
ಬದುಕುವ ಜೀದಿಯ ತೋರಯ್ಯಾ, ಅಂತರಾತ್ಮನೇ.

ನ ಲುಮೆಯ ನಿಧಿಯನ್ನು, ಜೀವನಸರ್ವಸ್ವವಾದ
 ಧನಕಸಕಗಳನ್ನು ಕಳಕೊಂಡ ಜಿಪುಣನಂತಾದೆ
 ನಾನು. ತುಂಬಿದಂತಿದ್ದ ಎನ್ನ ಹೃದಯವು
 ಈಗ ಬರಿದಾಯ್ತು. ತೆರವಾಗಿ ರಣಗುಟ್ಟುವ
 ಈ ಎನ್ನ ಹೃದಯಮಂದಿರವನ್ನು ಇನ್ನಾತರಿಂದ ತುಂಬಲಿ?
 ಆದರೆ ಎಂತಹ ಮೂಢ ನಾನು? ಈ ಕ್ಷುದ್ರ ವಸ್ತುಗಳ
 ನೇನೆಂದು ಕಾದಿದ್ದೆನೋ? ಬಂಗಾರವೆಂದು ಬೊಕ್ಕಸದಲ್ಲಿ
 ಕಸಕಡ್ಡಿ ತುಂಬಿ ಅದನ್ನು ಅವಚಿಕೊಂಡು, ಹಗಲಿರುಳು
 ಅದನ್ನೆ ಬಗೆಬಗೆದು ಮರುಳಾಗಿದ್ದೆ ನಲ್ಲಾ! ದೇವಾ, ದೇವಾ,
 ಈಗ ಎನ್ನ ಮರುಳು ಮಾಯವಾಯ್ತು. ಅರಿವು ಅಳವಟ್ಟು
 ಬೆಳಗು ತಲೆದೋರಿತು. ಬಾ, ಎನ್ನ ತಂದೆ. ನೀನೇ ಈ
 ತೆರಹು ತುಂಬಿ ತೃಪ್ತಿಬಡಿಸು. ನೀನಿಲ್ಲದೆ ಏನೂ ಇಲ್ಲ,
 ನೀನಿದ್ದರೆ ಎಲ್ಲವೂ ಇದೆ. ಅಲಂಕರಿಸು, ಅಂತರಾತ್ಮಾ, ಈ
 ಶೂನ್ಯಸಿಂಹಾಸನವು ನೀನೇ ಅಲಂಕರಿಸಿ ಎನ್ನಂತರದ
 ಐಶ್ವರ್ಯವು ಬೆಳೆಸು.

ಎ ಲ್ಲಿಹುದು, ಯಾತರಲ್ಲಿ ಎನ್ನ ಜೀವನವೂರ್ದಿ
ಪ್ರಭುವೇ ? ಮುಂದೋರದೆ ತಿರುನೆ ತಿರುಗಿಸು
ವೆಯಲ್ಲಾ ಈ ಚಕ್ರದಲ್ಲಿ; ದಯೆಬಾರದೆ ಈ ಎನ್ನ
ದೀನದೆನೆ ನೋಡಿ ? ಸಾಕಿನ್ನು, ಬೇಸತ್ತೆ.

ಮೈಸೋತಿ. ಮುಂಗಾಣದೆ ನಿರರ್ಥಕ ಅಡಿಯಿಡಲಾರೆ.
ತೋರು, ತೋರು, ಬೇಗ ತೋರು, ಬೆರಳ ತೋರು, ಬೆಳಗ
ತೋರು. ಕುರುಡನ ಕೈಹಿಡಿದು ಹಾದಿಗೆ ಹಜ್ಜು, ದೇವಾ.
ಎನ್ನಂತರಂಗದ ಆರ್ತಾಲಾಪವ ಕೇಳು. ಎಲ್ಲಿಹುದು,
ಯಾತರಲ್ಲಿ ಎನ್ನ ಜೀವನಸರಿವೂರ್ತಿ, ಅಂತರಾತ್ಮಾ ? ಒಮ್ಮೆ
ಉಸುರಿ, ಕರಿತೆರೆ ಸರಿಸಿ, ಜಿನ್ಮಯ ಪ್ರಕಾಶವ ಬೀರು,
ಹೃದಯಸ್ವಾಮೀ, ಎನ್ನ ಸುದ್ದರಿಸು. ಕಾಡಿಗೀಡಾದವನ
ಬೀಡಿಗೇಡೆ ಮಾಡಿ ನವಜೀವನವ ಕೊಡು. ಸ್ವಾಮೀ,
ಸ್ವಾಮೀ, ಎಷ್ಟೆಂದು ಕರೆಯಲಿ ? ಎನೆಂದು ಕರೆಯಲಿ ?
ಯಾವ ರೀತಿ ವೊರೆ ಇಡಲಿ ? ನಿನ್ನ ಜಿಟ್ಟು ಇನ್ನಾರನು
ಸೇರಲಿ, ಇನ್ನಾರು ಗತಿ ಎನಗೆ, ಅಂತರ್ಯಾಮಿಯೇ ?

ರಿಗರ್ಪಿಸಲಿದನು, ಆರಿಗೇರಿಸಲಿ ಈ ಜೀವನ
 ಪ್ರ ಪುಷ್ಪವ? ತೋರಾ, ತೋರಾ, ಅಂತರಾತ್ಮಾ
 ಎನಗೆ ಎನ್ನ ಇಷ್ಟದೇವತೆಯ. ಈ ಒಡಲ
 ಒಗೆದು ಉಣಿಸಿ ಉಡಿಸಿ ವರ್ಧಿಸಿದರು ತಂದೆ

ತಾಯ್ಗಳು. ವಿವಿಧ ಸಂಸ್ಕಾರಗಳಿಂದ ಸುಸಂಸ್ಕೃತ-
 ವಾಯಿತೀ ಮನ. ವಿವೇಕವಿಕಾಸವಾಗಿ ಬೆಳಗಿತೀ ಬುದ್ಧಿ.
 ಸ್ಥಿರ ಮಧುರವಾಯಿತೀ ಭಾವ. ಅಯ್ಯಾ, ಅಯ್ಯಾ, ಈ
 ಬೆಳೆದ ಬಳ್ಳಿಯ ಹಿರಿಯ ಹೂವನೆರಚುವ ರಾವದೋರಿ ಧನ್ಯ
 ಮಾಡೆನ್ನ ನು ತಂದೆ. ತೊರೆಬಿಟ್ಟ ಆವಿನಂತೆ, ಹಸಿದ ಕೂಸಿ
 ನಂತೆ, ವಿಯೋಗವಿರಹಿನಿಯಂತೆ, ಸ್ವಾರ್ಥಕವಿಯಂತೆ
 ತವಕಗೊಳ್ಳುತಿರುವುದೆನ್ನ ಹೃದಯ. ಎಂದಿನಿಂದ ಈ
 ಹೂವನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ನಿಂತಿರುವೆ. ಇಷ್ಟದೇವತೆಯ
 ಕಾಣದೆ ಕೈಸೋತು ಕೆಳಗೆ ಚೆಲ್ಲಿಬಿಡಲೊ ಈ ಹೂವನು
 ಅಥವಾ ನಿರಾಶೆಯಿಂದ ಬಯಲಲ್ಲಿ ಬೀಸಾಡಿಬಿಡಲೊ ಎಂಬಂ
 ತಾಗಿದೆ. ಏನು ಮಾಡಲಿ, ಹೇಳೊಮ್ಮೆ ಪ್ರಭುವೇ. ಇಂದ್ರಿಯ
 ಸುಖಕ್ಕೀಡಾಡಲೆ ಈ ಎನ್ನ ಶಕ್ತಿಗಳನು? ಅದು ಸಲ್ಲದೆನಗೆ,
 ಆತ್ಮ ಸುಖದ ಸುಳಿವುಗಂಡವನಾಗಿ. ಮಡದಿಮಕ್ಕಳ, ಬಂಧು
 ಬಳಗದ ಸುಖವ ಸಾಧಿಸಲೆ ಈ ಸೊತ್ತಿನಿಂದ? ರುಚಿಸದೆನಗೆ,
 ಅದು ಸಂಕುಚಿತ ದೃಷ್ಟಿ ಎಂಬುದಾಗಿ. ಮನೆ ಮಡದಿ,
 ಧನಕನಕ ಬೀಸಾಡಿ ಬೂದಿ ಹೂಸಿ ಏಕಾಕಿಯಾಗಿ ಸನ್ಯಾಸಿ

ಯಂತೆ ಎನ್ನೊಬ್ಬನ ಅಂತಃಸುಖವನರಸಲೆ ? ಛೇ, ಅದು ಸರಿ
ತೋಚದೆನಗೆ, ಅದೊಂದು ಮಹಾಸ್ವಾರ್ಥವೆನಿಸುತ್ತಾಗಿ.
ಹಾಗಾದರೇನು, ದೇವಾ, ಉಚಿತ ಧೈರ್ಯವಾವುದಿಲ್ಲವೆ
ಎನಗಾಗಿ ? ಯೋಗ್ಯ ಇಷ್ಟದೇವತೆ ಯಾವುದಿಲ್ಲವೆ
ಎನಗಾಗಿ ? ಈ ಎನ್ನ ಜೀವನದ ಜೀನ ಹಿಂಡಿ ಸವಿಯುವ
ಬೇಟೆಗಾರ ಹುಟ್ಟಿಲ್ಲವೆ, ಅಯ್ಯಾ ? ತೋರು, ತೋರು,
ನೀನೇ ದಾರಿ ತೋರು, ಬೇಗ ತೋರು. ಈ ಹೂ ಬಾಡಿ
ಬತ್ತಿಹೋಗುವ ಮುನ್ನ ಈ ಹರೆ ಇಳಿದು ಮುಪ್ಪು
ಕೈದೋರುವ ಮುನ್ನ, ತೋರೆನ್ನ ತಂದೆ, ಕೈಯೆತ್ತಿ ಬೇಡಿ
ಕೊಂಬೆ; ಇದನರ್ಪಿಸುವ ರಾವ ತೋರು ಅಂತರಾತ್ಮಾ.

ಮೇ ರೆದಪ್ಪಿ ತೆನ್ನ ಮರುಳ್ತನ ಈಗ! ನಿನ್ನ ದೆಲ್ಲ ಎನ್ನ
ದೆಂದು ವ್ಯರ್ಥ ಹೊತ್ತು, ಹೆಣಗಿ, ಹೋರಾಡಿ,
ದಣಿಯುವ ಈ ಮೂಢನ ನೋಡಿ ನಗುತಿರ್ಪೆ

ಯಲ್ಲಾ, ದೇವಾ. ಎನ್ನ ದಲ್ಲದನು ಯಾರಿಗರ್ಪಿ
ಸಲಿ, ಯಾವ ದೇವತೆಗೀಯಲಿ, ಎನ್ನ ಧೈಯವೇನು,
ಎಂದು ನಿನ್ನ ಕೇಳಿ ಹಾಸ್ಯಮಾಡಿಕೊಂಡೆನಲ್ಲಾ ನಾನು!
ಯಾತರಿಂದ ಮುಚ್ಚಲಿನ್ನು ಈಗನ್ನ ಮುತ್ತಿದ ನಾಚಿಕೆಯ,
ನಿನ್ನ ಕರುಣದಿಂದಲ್ಲದೆ? ನಿನ್ನ ಸೊಮ್ಮು ನಿನಗೊಪ್ಪಿಸಿ
ಸುಖಿಸಲಾರೆನೆ ನಾನು? ನೀನು ಕೊಟ್ಟ ತನು, ನೀನಿತ್ತು
ಮನ, ನೀನಿರಿಸಿದ ಬುದ್ಧಿ ನಿನ್ನ ಜನದ ಸೇವೆಯಲಿ ಸವೆಯಿಸಿ
ಸಮಾಧಾನಿಯಾಗಬಾರದೆ ನಾನು? ಜನತಾಜನಾರ್ದನ,
ಪ್ರಜಾಪರಮೇಶ್ವರ, ನರನಾರಾಯಣ ಇದೇ ಎನ್ನ ದೇವತೆ-
ಯಲ್ಲವೆ? ಈ ದೇವತೆಯ ಸೇವೆಯೆ ಎನ್ನ ಜೀವನಸರ್ವಸ್ವ
ವಲ್ಲವೆ, ಸರ್ವಪ್ರಭುವೆ? ನೀ ಎನಗೆ ಕೊಟ್ಟುದೆಲ್ಲ ನಜ್ಜಿನ
ನಿಧಿ, ವಿಶ್ವಾಸದ ಗಂಟು. ಅದನದಕೆ—ನಿನ್ನ ಕಾರ್ಯಕೆ—
ಬಳಸಿ ನಾನು ನಿರ್ಲೇಪನಿರಬಲ್ಲೆ ನಾ ಮುಕ್ತ, ನಿನ್ನ ದೆಲ್ಲ
ನನ್ನದೆಂದು ಭಂಡನಂತೆ ಬಡಿದಾಡಿದಡೆ ನಾ ಬದ್ಧ. ಮುಕ್ತ
ಜೀವನದ ಮಾರ್ಗವ ತೋರಿ ನಡೆಯಿಸು ಎನ್ನನು
ಅಂತರಾತ್ಮಾ.

ಹೊ

ನ್ನು, ಹೆಣ್ಣು, ಮಣ್ಣು, ಹೇಯವೆಂಬರು
ಚಾಗಿಗಳು. ಹೇಯವೆಂಬುದುಂಟೆ ಆಯ್ಯಾ,
ನೀನು ಹುಟ್ಟಿಸಿದುದರಲ್ಲಿ? ತಿಪ್ಪೆಯ ಕೊಳೆಕಸ
ಕೂಡ ಹೊಲಕೆ ಹುಲುಸಲ್ಲವೆ? ಹೊನ್ನೆಂಬುದು
ಸಕಲಾರ್ಥಸಾಧಕವಲ್ಲವೆ, ಹೆಣ್ಣೆಂಬುದು ಅಖಿಲ ಮಾನವ
ಕುಲದ ಮಾತೆಯಲ್ಲವೆ, ಮಣ್ಣೆಂಬುದು ಸಕಲ ಜೀವಕೋಟಿ-
ಗಾಧಾರವಲ್ಲವೆ, ಪ್ರಭುವೆ? ಇವುಗಳೆನುಳಿದು ಬಾಳುವವರು
ಕಾಣರೆನಗೆ. ನೋಡುವ ಭಾವದಲ್ಲಿ, ಬಳಸುವ ಪರಿಯಲ್ಲಿ
ಹೇಯ ಶ್ರೇಯವೆಂಬುದಲ್ಲದೆ ಆ ಪದಾರ್ಥದಲ್ಲಿಲ್ಲ ಕಾಣಾ,
ಚಾಗೀ. ನಾನು ನನ್ನದೆಂಬುದು ಹೇಯ, ನೀನು ನಿನ್ನದೆಂ-
ಬುದು ಶ್ರೇಯವಲ್ಲವೆ, ದೇವಾ? 'ಅಹಂ ಮಮ' ಎಂಬುದು
ಹೇಯ, 'ತವ ದಾಸೋಹಂ' ಎಂಬುದು ಶ್ರೇಯವಲ್ಲವೆ,
ಪ್ರಭುವೇ? ನಾನೆಂದು ಕಂಡದ್ದು ಕೇಳಿದ್ದು, ಮೂಸಿದ್ದು
ಮುಟ್ಟಿದ್ದು ವಿಷ; ನೀನೆಂದು ನೋಡಿದ್ದು ಮಾಡಿದ್ದು,
ಉಂಡದ್ದು ಉಟ್ಟದ್ದು ಅಮೃತ. ಅಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಮಾಡಿದ್ದು
ಹೇಯ, ಬಂಧಕ, ಕಹಿ; ಅನಾಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಮಾಡಿದ್ದು
ಶ್ರೇಯ, ವೋಚಕ, ಸಿಹಿ—ಅದು ಬಾಡದ ಹೂವಿನ ಪರಿಮಳ
ದಂತೆ, ಅಳಿಯದ ಅಂಗನೆಯ ಅಧರಾಮೃತದಂತೆ, ಮಾಸದ
ಮಧುರಸದ ದಿವ್ಯ ರುಚಿಯಂತೆ. ಹೇಯಭಾವವ ಬಿಟ್ಟು
ಶ್ರೇಯ ಭಾವದಿ ಮಾಡುವ ಬುದ್ಧಿಯನು ಸಲಿಸು ಅಂತ-
ರಾತ್ಮಾ. ಇದೆ ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಎನ್ನಂತರಂಗದ ಕೋರಿಕೆ.

ಸಂ

ಸಾರ ಹೇಯವೆಂದೋಡುವರು ಸನ್ಯಾಸಿಗಳು.
ಹೇಯವೆಂಬುದೇತಕೊ ? ಸ್ವಲೀಲೆಗಾಗಿ
ಆತ್ಮನು ರಚಿಸಿದ ರಂಗಸ್ಥಲವೀ ಸಂಸಾರ,
ಲೀಲೆಗಾಗಿ ಕರಣಂಗಳೊಡನೆ ಆತ್ಮನು
ಹೂಡಿದ ಹೋರಾಟವೀ ಸಂಸಾರ. ಇದನು ಜಿಟ್ಟು ಕಿವಿಯ
ಮೇಲೆ ಕೈಯನಿಟ್ಟು, ಶಾಂತಂ ಪಾಪಂ ಎಂದು ಓಡಿದಡೆ
ಹೇಡಿತನ ಎಮ್ಮ ಪಾಲಿಗೆ ಹೊರತು ಆಟಗಾರಿಕೆ ಇಲ್ಲ,
ನೋಡಾ. ಬದಿಗೆ ಸರಿದು ತೆರೆಮರೆಯಾದಡೆ ವೇಷ ಭಿನ್ನ
ವಾಯಿತಲ್ಲದೆ ಆಟ ಹಿಂಗಲಿಲ್ಲ, ಸಂಸಾರ ಜಡಲಿಲ್ಲ. ಆ
ಕಾರಣ ಆತ್ಮನ ಆವ್ಧಾನ ಮನ್ನಿಸಿ ಅವ ಹೂಡಿದ ಆಟವ
ಆಡಿ, ಕರಣಂಗಳ ಗೆದ್ದು ಪರಮ ಪದವಿಯ ಪಡೆಯುವ
ಎದೆಗಾರಿಕೆಯ ಕೊಡಯ್ಯ, ಎನ್ನಳಿಮನಕೆ ಅಂತರಾತ್ಮಾ.

ಅಂ

ಜುವರಳುಕುವರೀ ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ. ಹೇಯವೆಂದು ಹೀಯಾಳಿಸುವರು ಜನನಮರಣಗಳು. ಅದೇಕೆ ಸ್ವಾಮೀ, ಇವರ ಪರಿ ಹೀಗೇಕೆ? ಇವರು ಹೋಗುವ ತಾವದಲ್ಲಿ ಈ ಸಂಸಾರವ ಬಿಟ್ಟು? ಇವರೆಲ್ಲಿರಬೇಕೆನ್ನುವರು ಜನನಮರಣವ ತೊರೆದು? ಇವುಗಳ ಬಿಟ್ಟು ನಿನ್ನ ಸರಸುವರಂತೆ! ಅದು ಹೇಡಿಗಳ ಪಲಾಯನವಲ್ಲವೆ ಸಂಸಾರದಿಂದ. ನೀನಿಲ್ಲವೆ ಇಲ್ಲಿ, ನೀನಿಲ್ಲವೆ ಇವುಗಳಲ್ಲಿ? ನಿನ್ನ ನಿಲ್ಲಿ ಕಾಣದವರು ಅಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಲ್ಲರೆ 'ಮುಕ್ತಿ' ಎಂಬಲ್ಲಿ? ಅವರರಸುವ 'ಮುಕ್ತಿ' ಆತ್ಮನ ಸಂತತ ಸಮಾಧಿಯಲ್ಲವೆ? ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಇರುವ ನಿನ್ನ ನಂಬಿ, ನೋಡಿ, ಸಮತೆಯಿಂದ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿರುವುದೆ ನಿಜ ಮುಕ್ತಿಯಲ್ಲವೆ, ಪ್ರಭುವೇ? ಅದನು ಬಿಟ್ಟು ಹುಡುಕುವವರು ಕಣ್ಣಿದ್ದ ಕುರುಡರು, ಕಿವಿ ಯಿದ್ದ ಕಿವುಡರು; ತಾಯ ತೊಡೆಯಲಿದ್ದು ತಾಯನರಸು ವರವರು. ಇದು ನದಿಯ ಮೀನ ನೀರನರಸಿದ ಪರಿ, ಆಕಾ ಶದ ವಿಹಗ ವಾಯುವನರಸಿದ ಪರಿ. ಈ ರೀತಿ ಎಂದೆಂದೂ ಮೋಸ ಹೋಗಿಸದಿರಾ ಎನ್ನನು, ಅಂತರಾತ್ಮಾ. ನೋಡಿದ್ದು ನಿನ್ನ ರೂಪ, ಕೇಳಿದ್ದು ನಿನ್ನ ಶಬ್ದ, ಮುಟ್ಟಿದ್ದು ನಿನ್ನ ಪಾದ, ಸವಿದಿದ್ದು ನಿನ್ನ ಪ್ರಸಾದ, ಹೀಗೆ ಮಾಡಿ ಈಗಿದ್ದ ತಾವೆ ಮುಕ್ತಿಪದವೆಂಬಂತೆ ಕರುಣಿಸಯ್ಯ, ಮಹಾಸ್ವಾಮೀ.

ನಿ

ನ್ನ ಕೂಡಿ ಮರಳಿ ಭವಕ್ಕೆ ಬಾರದಿರುವುದೆ
ಮುಕ್ತಿ ಎಂಬರು. ನಿನ್ನ ಕೂಡಿ ಮತ್ತೆ ಭವದ
ಭಯವೆ? ನಿನ್ನ ಕೂಡುವುದೇಕೆ ಆ ಮೇಲೆ?

ನೀನೀ ಭವದಲ್ಲಿಲ್ಲವೆ? ಇಲ್ಲವಿರೆ, ಇಲ್ಲಿಯವರು

ನಿನ್ನ ಕಾಣುವ ತಾವು ಅದಾವುದು? ಈ ಭವ ಬೇರೆ ನೀ
ಬೇರೆಯೆ? ನೀನಿಲ್ಲದೆ ಭವವಿರಬಲ್ಲದೆ? ನೀ ಬೇರೆ ನಿನ್ನ ಶಕ್ತಿ
ಬೇರೆಯೆ? ನೀ ಬೇರೆ ನಿನ್ನ ಲೀಲೆ ಬೇರೆಯೆ? ಲೀಲೆಯಿಲ್ಲದೆ
ನೀನಿರುವೆಯಾ, ಇರಬಲ್ಲೆಯಾ? ಇನ್ನು, ಮುಕ್ತಿ ಮುಕ್ತಿ
ಎಂದು ಬಡೆದುಕೊಂಡು ನಾನೊಬ್ಬ ಭವಮುಕ್ತನಾದ
ರಾಯಿತೆ, ಸ್ವಾಮೀ? ನನ್ನ ಬಾಂಧವರು ನನ್ನ ಹಡೆದವರು
ಪಡೆದವರು, ನನ್ನೊಡನೆ ನಡೆದವರು, ಅವರೆತ್ತ ಹೋಗಬೇಕು?
ಅವರನು ಬಿಟ್ಟು ನಿನ್ನತ್ತ ನಾ ತೆರಳಬೇಕೆ? ನನಗೊಬ್ಬನಿಗೆಯೆ
ಆಗಬಲ್ಲದೆ ಮುಕ್ತಿ? ಬೇಡ, ದೇವಾ, ಎನಗೆ ಬೇಡ ಆ
ಮುಕ್ತಿ. ಎಲ್ಲರನು ಇಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಇಲ್ಲಿಲ್ಲದ ನಿನ್ನನು ಕೂಡುವ
ಮುಕ್ತಿ ಬೇಡೆನಗೆ. ಒಮ್ಮೆ ಸ್ವಾರ್ಥ ಬಿಟ್ಟು ಮತ್ತೆ
ಸ್ವಾರ್ಥವನರಸಬಹುದೆ? ಇಲ್ಲ, ಇಲ್ಲ. ನೀನಿಲ್ಲಿಯೆ ಈ ಭವ
ದಲ್ಲಿಯೆ ಇರುವೆ, ನಿನ್ನನಿಲ್ಲಿಯೆ ಕಾಣುವೆ, ಕೂಡುವೆ.
ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಇರುವ ನಿನ್ನನು ಎಲ್ಲರನ್ನೊಡಗೂಡಿ ಕೂಡುವೆ.
ಕೂಡಿ ನಿನ್ನೊಡನಾಡುವೆ, ಅಡಿ ನೀ ಹೂಡಿದಾಟವ ಸಾರ್ಥ
ಗೊಳಿಸುವೆ. ಇಂಥ ಇಹ-ಮುಕ್ತಿಯ ಮಾರ್ಗವ ತೋರಾ
ಎನಗೆ, ಅಂತರಾತ್ಮಾ.

ಹಾ, ಈಗ ತಿಳಿಯಿತೆನಗೆ. ನಿನ್ನ ಬಿಟ್ಟು ನನ್ನ
 ೨೨ ದೆಂದು ಮಾಡಿದುದಕ್ಕೆ ಈ ಪರಿ ಭಾರವಾಯಿ
 ತೆನಗೆ ಸಂಸಾರ. ಎಷ್ಟು ಅಂದಚಂದವಿದ್ದ
 ರೇನು, ಯಾವ ಸೌಭಾಗ್ಯವಿದ್ದರೇನು, ತನ್ನ
 ನಲ್ಲ ಕಣ್ಣು ರೆಯಾದೊಡೆ ಸುಂದರಿಯ ಸೊಗಸುಳಿಯುವುದೆ?
 ಉಪ್ಪಿಲ್ಲದ ಊಟ ರುಚಿಯೆ, ರಸವಿಲ್ಲದ ಸೊಲ್ಲು ಸವಿಯೆ?
 ಆ ಬಗೆಯಾಯಿತೆನ್ನ ಬಾಳ್ವೆ, ನೀನಿಲ್ಲದೆ. ದೇವಾ, ಇನ್ನು
 ಎಲ್ಲ ನಿನ್ನದೆಂದು ಮಾಡಿ ನಿತ್ಯ ನಿನ್ನ ಸಂಗದಲ್ಲಿರುವಂತೆ
 ಮಾಡಯ್ಯಾ, ಅಂತರಾತ್ಮಾ.

ಈ

ದೇಹ ಪ್ರಾಣ ಮನಗಳೆಲ್ಲ ನಿನ್ನ ಮನೆ, ನಿನ್ನ
ಮತ, ನಿನ್ನ ಮಂದಿರಗಳೆಲ್ಲವೆ ಸ್ವಾಮೀ ?
'ನಾನು' ಎಂಬ ಗಂಟುಗಳ್ಳಿ ಇಲ್ಲಿ ಹೊಗ
ಲೇಕೆ? ಹೊಕ್ಕು ಹಾವಳಿ ಮಾಡಲೇಕೆ?
ಪೊರಗೆ ಹಾಕಬಾರದೆ ಶಾಂತಿಸಮಾಧಾನಗಳಿಗೆ ಮುಳುವಾದ
ಈ ಸುಳ್ಳು ಕಳ್ಳನ ಕೈಕಾಲ ಕಟ್ಟಿ ಇನ್ನೊಮ್ಮಿತ್ತ ಬಾರ
ದಂತೆ ಇನ್ನೊಮ್ಮಿತ್ತ ಇಣಕಿ ನೋಡದಂತೆ? ಸಹಿಸ
ಕೂಡದು. ಇನ್ನು ಈ ಆಗಂತುಕನ ಪುಂಡಾಟಿಕೆಯ,
ಅಂತರಾತ್ಮಾ.

ಎ ನನ್ನ ಸು ಪೀಡಿಸುವ ದಾನವ ನಾನೆ ಇರುವೆ
 ನಲ್ಲಾ, ಪ್ರಭುವೇ. ನನ್ನ ಹಗೆ ನಾನೇ
 ಆದೇನಲ್ಲಾ, ದೇವಾ ! ನಾನು ನಾನು ಎಂಬ
 ಅಹಂಗೀತವೆ ಎನ್ನ ನು ಕೆಡಿಸಿತು, ಎನ್ನ ಹಾದೀ
 ಬಿಡಿಸಿತು, ದಿಟ ಸುಖವ ಮರೆಯಿಸಿ ಸಟಿಯಲ್ಲಿರಿಸಿತು. ಈ
 ಎನ್ನ ಕಣ್ಣುಕತ್ತಲೆ ಎಂದು ಹರಿಯುವುದು, ದೇವಾ ? ಆ
 ದುರುಳ 'ನಾನು' ಎಂಬವನನು ಕೊಲ್ಲುವ ಪುಣ್ಯ ಎಂದು
 ಲಭಿಸುವುದೆನಗೆ ? ಎಂದು ಬೆಳಗಾಗುವದಾ ಸುದಿಸ ? ನನ್ನ
 ನಾನೇ ಕೊಂದು ಎನ್ನ ಹೆಣದೆಯ ಮೇಲೆ ನಿನ್ನ ಪ್ರಾಣ
 ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯ ಮಾಡಿ ನೋಡಿ ನಲಿಯುವ ಮಂಗಲ ಪ್ರಸಂಗವ
 ನೆಂದು ತೋರುವಿ ಎನಗೆ, ಅಂತರಾತ್ಮಾ ? ಈ ಮರಣಮಯ
 ಜೀವನದಿಂದ ಕಿತ್ತಿ ಆ ಜೀವನಮಯ ಮರಣದಲ್ಲಿರಿಸಯ್ಯಾ,
 ಈ ಆತುರ ಜೀವನನ್ನು, ಸ್ವಾಮೀ. ತೋರಯ್ಯಾ ಆ
 ಹೊಸ ಜೀವನವನ್ನು, ಕುಡಿಸಯ್ಯಾ ಆ ಅಮೃತವನ್ನು.

ಏವುಗುರುಡ ನಾನಯ್ಯ, ನಿಜಗಾಣದ ಅಂಧಕ
 ೨೨ ನಾನಯ್ಯ. ಎಂದಿಗೂ 'ನಾನು' ಎಂಬ
 ಗದ್ದುಗೆಯನ್ನೇರಿ ನೋಡುವ ಮೂಢ
 ನಾನಯ್ಯ. ಈ ವಿಶಾಲ ವಿಶ್ವದ ಕರ್ತೃಭರ್ತ
 ನಾದ ನಿಸ್ಸನಿ ನೋಡದ ಮಹಾಮೂರ್ಖ ನಾನಯ್ಯ. ನಾನು
 ನನ್ನದೆಂದು ಹಗಲಿರುಳು ನೊಂದು ಬಿಂದು ಬಿಂಡಾಗುವೆನಯ್ಯ.
 ಹೊರಗಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿದ ಮಾಯೆ ಕಾಡಿಸಿ ಪೀಡಿಸಿ ಹೊಡೆ
 ಗೆಡಿಸಿತ್ತು, ದೇವಾ. ಸಾಕು ಸ್ವಾಮೀ ಇನ್ನು ಈ
 ಮರುಕ್ತನ. ಬಳಗಣ್ಣು ತೆರೆಯಿಸಿ ಬೆಳಗ ಬೀರಿ, ನಿಜವ ಸಾರಿ,
 ನಿಸ್ಸ ತೋರಿ, ಕರುಣಿಸಯ್ಯಾ, ಅಂತರಾತ್ಮಾ.

ಡಿಡ ಮಾತು ಮರಳದು, ಒಡೆದ ಮುತ್ತು
 ಅ ಒಂದಾಗದು, ಹರಿದ ನೀರು ಮತ್ತೆ ತಿರುಗದು,
 ಹೋದ ಕ್ಷಣ ವುನಃ ಬಾರದು. ಎಲೆ ಎನ್ನ
 ಜೀವಾ, ವ್ಯರ್ಥ ಕಾಲವನೇಕೆ ಕಳೆಯುವಿ?

ಅರಿತುಕೊ ನಿನ್ನಾಳವನು, ನಿನ್ನರ್ಥವನು, ನಿನ್ನಿರವಿಸುದ್ದೇಶ
 ವನು. ಕಾಯ ಕಂದಿ ಕರಿಗೊಳ್ಳುವ ಮುನ್ನ, ಮನ ಭಾವಗಳ
 ಬಲವಳಿಯುವ ಮುನ್ನ, ಬಾಳು ಹಾಳಾಗುವ ಮುನ್ನ ನಿನ್ನ
 ನೀನರಿತು, ಅರಿವು ಒರೆದ ವೀರಕರ್ಮ ಮಾಡಿ ಕೃತಾರ್ಥ
 ನಾಗು ಮರುಳ ಜೀವಾ. ಈಗ ಈ ಬಾಳು ಒಂದು ಬರಿಯ
 ಭಾಂಡ. ಇದನೊಲ್ಲ ಎನ್ನ ಅಂತರಾತ್ಮನು. ಸದ್ಭಾವ
 ಸತ್ಕ್ರಿಯೆಗಳ ರಸ ತುಂಬಿ ಒಡೆಯನಿಗರ್ಪಿಸಿ ಧನ್ಯಗೊಳಿಸು
 ಈ ಜೀವವನು ಬೇಗ, ಎಲೆ ದೇವಾ.

ಬಲ್ಲೆ ನಿನ್ನ ನಿಜಗುಣವ ಸ್ವಾಮೀ. ಶ್ರಾಂತರ
 ನಾ ಸಖಸಲ್ಲದೆ ನೀನು ಸೋವಾರಿ ನಿರ್ಬಲರ
 ನೋಲ್ಲೆಯಯ್ಯಾ. ನೀನೊಡ್ಡಿದ ಎಡರು
 ಗಳೊಡನೆ ನನಗಿದ್ದ ಬಲದಿಂದ ಕಲಿಯಂತೆ

ಕಾದಾಡಿ ದಣಿಯದ ಮುನ್ನ ನಾ ಶರಣೆನ್ನೆ, ಮೊರೆ ಹೋಗಿ
 ನಿನಗೆ, ದೇವಾ. ಕೈಲಾಗದ, ಅಳಿಮನದ, ಕೇಡಿಯ ಶರಣಲ್ಲ
 ಎನ್ನದು ಪ್ರಭುವೇ. ಎನ್ನ ಶರಣು ಶ್ರಾಂತ ಪರಾಕ್ರಮಿ
 ವೀರನ ಶರಣು. ನೋಡೊಮ್ಮೆ ಎನ್ನತ್ತೆ. ಕಾದಿ ಕೈ
 ಸೋತಿವೆ, ಉಸುರು ಕಟ್ಟಿದೆ, ಕನ್ನೀರಿನಿಂದ ಮೈ ಮುಚ್ಚಿದೆ.
 ಈಗ ಶರಣು ಶರಣೆನ್ನು ವೆನು. ಬಾ ಬೇಗ, ಕೈ ನೀಡಿ ಕಾಯು
 ಎನ್ನನು, ಅಂತರಾತ್ಮಾ; ಈ ಪಾಪವುರುಷನೊಡನೆ ನಾನು
 ಹೂಡಿದ ಹೋರಾಟದಲಿ ಸೋಲು ಅವಗೆ, ಗೆಲುವೆನಗೆ
 ಆಗಲೇ ಬೇಕು.

ಶು

ಭಸಂಧ್ಯಾಸಮಯ, ಜೀವ ಸಂಕುಲದ
 ವಿಶ್ರಾಮ ಸಮಯ ಇದು ಸ್ವಾಮೀ, ಈ
 ಹೊತ್ತು ಎನ್ನ ಹೃದಯಕವಾಟವನು ತೆರೆದಿಟ್ಟು
 ಕಾಯುತ್ತಿರುವೆ ನಿನ್ನ ಹಾದಿಯನು. ನಿನ್ನ
 ಸ್ಮರಣವೆ ಎನಗೆ ವಿಶ್ರಾಂತಿದರ್ಶನ, ನಿನ್ನ ದರ್ಶನವೆ ಎನಗೆ
 ಸ್ವರ್ಗಸುಖ, ನಿನ್ನ ಸಂಗಸುಖವೆ ಎನಗೆ ಅಮೃತಜೀವನ.
 ಬಾ ಎನ್ನ ಬಡೆಯಾ, ಬೆಳಕು ಬೀಗುವ ಮುನ್ನ, ಕತ್ತಲೆ
 ಕವಿವ ಮುನ್ನ, ದುರ್ವಿಚಾರಗಳ ಕೋಲಾಹಲವೇಳುವ
 ಮುನ್ನ ಎನ್ನ ಹೃದಯಮಂದಿರವ ಪ್ರವೇಶಿಸು. ನೀ ಬರುವಿ
 ಎಂಬ ಆಸೆ ಎನ್ನ ಜೀವನಕ್ಕಾಧಾರ. ನೀ ಬಂದುದ ಕಂಡರೆ
 ಉಲ್ಲಾಸವುಕ್ಕುವುದೆನ್ನಲ್ಲಿ. ನೀ ಬಂದರೆ ಹೊಲ್ಲವನೆಲ್ಲವ
 ಗೆದ್ದುನಿಲ್ಲುವೆ ನಾನು. ನೀ ಬಾರದಿದ್ದರೆ ನನ್ನ ನೆಳಲು ನನಗೆ
 ಮಾರಿ. ಕಾದಿರುವ ಸೇವಕನ ಕೈ ಬಿಡಬೇಡ ಸ್ವಾಮೀ,
 ನಿನ್ನ ನಂಬಿದ ಭಕ್ತನ ಕಾಡಬೇಡ ಅಂತರಾತ್ಮಾ. ಬೇಗ
 ಕರುಣಿಸು ಹಿರಿಯಾ, ಕರುಣಿಸಿ ಕಾಪಾಡು.

ನೀ ಆಲಸ್ಯ? ಅದೇಕೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ದಣಿವು?
 ಎ ಅದೆಲ್ಲಿಂದ ಬಂದುದೀ ಬೇಸರ? ಎನಗೆ ಶಕ್ತಿ
 ಇಲ್ಲವೆ, ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿಲ್ಲವೆ? ನೀನೇನಿಗೆ ಕೈಕಾಲ
 ನಿತ್ತಿಲ್ಲವೆ, ಮಾಡಿ ಮಟ್ಟಿ, ದುಡಿದು ದಣಿದು
 ಜೀವಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿಲ್ಲವೆ? ಆದರೇನು, ಎನ್ನ ದುಡಿತವೆಲ್ಲ
 ವ್ಯರ್ಥವೆಂದು ತೋರುವುದೆನಗೆ, ಎನ್ನ ಯತ್ನವೆಲ್ಲ ನಿಷ್ಫಲ
 ವೆಂದು ತೋಚುವುದೆನಗೆ. ಅದೇಕೆ ದೇವಾ? ಹೀಗೇಕೆ
 ದೇವಾ? ಹೇಳಬಾರದೆ ಎನಗೆ? ಹುಟ್ಟಿಸಬಾರದೆ ರಾಗರಸ
 ರುಚಿಗಳನ್ನು ಈ ಎನ್ನ ಅವಶ್ಯಕರ್ಮದಲ್ಲಿ? ಇಷ್ಟೊಂದು ಅವ
 ಕೃಪೆ ಏಕೆ? ಇನ್ನೇನು ದಿನ ನಡೆಯಿಸಲಿ ಈ ಯಾಂತ್ರಿಕ
 ಜೀವನವು? ಕರ್ಮಾನಂದದ ದಾರಿಯು ತೋರಾ ಎನಗೆ,
 ಅಂತರಾತ್ಮಾ. ಕರ್ಮಭಾರವನಿಳುಹಿ, ಕರ್ತವ್ಯಭಾವದಾಚೆ
 ದಾಟಿಸಿ, ಲೀಲೆಯ ಪೂಮಾಲೆಯ ತುಡಿಸಯ್ಯ. ಸ್ವಕರ್ಮವನೆ
 ಲೀಲೆ ಎಂಬ ಭಾವದಿ ಮಾಡುವ ಮನಸನ್ನು ಕೊಡಯ್ಯ,
 ಪ್ರಭುವೆ.

ನಿಂದು, ಎನ್ನ ಮನದ ದುರ್ಬಲತೆ ದೇವಾ?
 ಎ ಸ್ವಲ್ಪ ಜಡ್ಡಾದೊಡನೆ ಸಾಯುವೆನೊ ಬದುಕು
 ವೆನೊ ಎಂಬ ಎದೆಗುದಿ ಎನಗೆ? ಎಂತಹ
 ಅಳಿಮನವಿದು? ಸಮತೂಕವಿರುವ ಪಂಚ
 ಭೂತಗಳರಿಯವೆ ತಮ್ಮ ಕಾರ್ಯವ ಈ ದೇಹದಲ್ಲಿ? ಪಂಚ
 ಪ್ರಾಣಗಳರಿಯವೆ ತಮ್ಮ ಪ್ರಮಾಣವ? ಮೇಲಾಗಿ ನೀ
 ನೋಡಲರಿಯೆಯಾ ನಿನ್ನ ವರ ಕ್ಷೇಮವ? ನಾ ಮಾಡುವ
 ಚಿಂತೆ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಮುಟ್ಟಬಲ್ಲದು? ಭೂತಗಳು ದೆಸೆಗೆಟ್ಟರೆ
 ನಾನವನ್ನು ಬಟ್ಟಿ ಕಟ್ಟಬಲ್ಲೆನೆ? ಪ್ರಾಣಗಳು ಹರಿದು
 ಹೊರಟರೆ ನಾನವನ್ನು ತಡೆಯಲಾಪೆನೆ? ಎನ್ನ ಘಾತಕ್ಕೆ
 ನೀನೊಪ್ಪಿದೊಡೆ ನಾ ಕಾಯಲಮ್ಮನೆ ಈ ಕಾಯ ಜೀವ
 ಗಳನು? ಎಂತಹ ತಿಳಿಗೇಡಿ ನಾನು! ವ್ಯರ್ಥ ಚಿಂತೆಯ
 ಚಿತೆಯಲ್ಲಿ ಸುಡುತಿರುವೆನಲ್ಲಾ ಸಾವ ಮುನ್ನವೆ! ಕಾಡ
 ಹೂವಿನಂತೆ, ಹಾರುವ ಹಕ್ಕಿಯಂತೆ ನಿನ್ನನೆ ನಂಬಿ
 ನಿಶ್ಚಿಂತನಾಗಿ ನಲಿಯುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಯ್ಯ ಎನ್ನನು,
 ಅಂತರಾತ್ಮಾ.

ಧರ್ಮ, ಈ ಧರ್ಮ, ನಾ ಧರ್ಮ, ನೀ ಧರ್ಮ
 ಎಂದೆಲ್ಲರೂ ಮೆರೆಯುವರಲ್ಲಾ ಸುತ್ತಲೂ !
 ನಿನಗೊಪ್ಪಿತವೆ ಈ ' ಧರ್ಮ ' ದೇವರ ದೇವಾ?
 ತುಲಸೀಮಣಿ, ಪಟ್ಟನಾಮ, ರುದ್ರಾಕ್ಷ
 ಮಾಲೆ, ವಿಘ್ನಾತಿಪಟ್ಟ, ತ್ರಿಕಾಲಮಂಜನ, ಅಡಿಗಡಿಗೆ ಮಡಿ
 ಮುಂತಾದ್ದರಿಂದ ಧರ್ಮ, ಧರ್ಮ, ಎಂಬರು. ನೇಮದಿಂದ
 ಗುಡಿಗುಂಡಾರಗಳನೆ ಹೊಕ್ಕು ನಿನಗೆ ಭಟ್ಟಿಯಾಗುವೆವೆನ್ನು
 ವರು. ಪರಿಕಿವಿಯಿರುವ ಈ ನಿನ್ನ ಅಪರಿಮಿತ ' ಭಕ್ತ '
 ಸಂದೋಹವ ಪ್ರಭುವೆ? ಧರ್ಮವೇನು ವೇತಿಯ ವೇಷವೆ,
 ರಂಗದ ನಟನೆಯೆ ಈ ಪರಿ ಎಲ್ಲರೂ ಧರ್ಮಮೂರ್ತಿಗಳಾ
 ಗಲು? ಕಾಯ ಶುದ್ಧವಿರಬೇಕಯ್ಯಾ ನಿನ್ನೆಡೆಗೆ ಬರಲು,
 ಪರಧನ ಪರಸ್ತ್ರೀ ಪರಪೀಡೆ ದೂರವಿಟ್ಟು, ಆರ್ತನೇವೆ ಮಾಡಿ,
 ಸತತ ಸ್ವಕರ್ಮನಿರತರಿದ್ದು ; ವಾಣಿ ಶುದ್ಧವಿರಬೇಕಯ್ಯಾ
 ನಿನ್ನ ನಾಮ ನುಡಿಯಲು, ಪರನಿಂದೆ ಬಿಟ್ಟು ಪರಗುಣ ಪರ
 ಮಾಣುವ ಪರ್ವತ ಮಾಡಿ ; ಮನ ನಿರ್ಮಲವಿರಬೇಕಯ್ಯಾ
 ನಿನ್ನ ಸ್ಮರಿಸಲು, ಕುಕಲ್ಪನೆ ಕಳೆದು ಸುಕಲ್ಪನೆ ತಳೆದು ;
 ಭಾವ ಶುದ್ಧವಿರಬೇಕಯ್ಯಾ ನಿನ್ನ ಭಾವಿಸಿ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಲೀನ
 ವಾಗಲು, ಸತ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿ, ಪ್ರೇಮಪೂರ್ಣನಾಗಿ, ಸಕಲ
 ದಯಾಪರನಾಗಿ, ಇದಿಲ್ಲದ ಧರ್ಮ ಡಂಭಾಚಾರ,
 ಡೊಂಬರ ಆಟ ಹೊರತು ಧರ್ಮವಲ್ಲ. ಈ ಅಧರ್ಮವೆ ಬಿಡಿಸಿ
 ನಿಜಧರ್ಮದಲಿರಿಸಯ್ಯಾ ಎನ್ನನು ಅಂತರಾತ್ಮಾ.

ನೀ

ಹೇಳಿದುದು ಜನಸೇವೆ, ಜನತಾಜನಾರ್ಥನ ಸೇವೆ, ಸ್ವಾಮಿ, ಜನಸೇವೆಯೇ ನಿನ್ನ ಸೇವೆ ಎಂದು ಸಾರಿರುವಿ ನೀನು. ಆದರೇನು? ನಾನೇ ನಡೆಸು ಮಾಡಬಲ್ಲೆ ನಿನ್ನ ಕರುಣವಿಲ್ಲದೆ ದೇವಾ, ನಾನೆಷ್ಟು ಮಾಡಬಲ್ಲೆ ನೀನು ಕೈ ಕೊಡದೆ ದೇವಾ, ನಾನೆಂತು ಮಾಡಬಲ್ಲೆ ದೇವಾ? ಅಯ್ಯೋ, ಈ ಜನರಲ್ಲಿ ಮುಸುಕಿದ ಅಜ್ಞಾನವ, ಈ ದಾರುಣ ದಾರಿದ್ರ್ಯವ, ಈ ದುರುಕ್ತನವ, ಈ ಮಹಾದೈನ್ಯವ, ನಾನೇನು ಕಳೆಯಲಾರಪೆನು, ಪ್ರಭುವೇ? ತಮಂಧ ತೊಡೆಯಲು ಹೊನ್ನೇಹುಳ ಹೊರ ಟಂತಾಯ್ತು, ಪೃಥ್ವೀಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆಗೆ ಇರುವೆ ಕಾಲಿ ಟ್ಟಂತಾಯ್ತು, ವೇದವನ್ನೋದಲು ಮೂಢ ವೊದಲು ಮಾಡಿ ದಂತಾಯ್ತು, ಎನ್ನ ಈ ಪರಿಯ ಪ್ರಯತ್ನ ಸ್ವಾಮೀ! ನಗೆ ಗೀಡು ಮಾಡಲು ಹೇಳಿದೆಯಾ ಎನಗೆ ಈ ಕಾರ್ಯವ? ಎನ್ನ ಕೀಳ್ತನವ ಕೈಮಾಡಿ ತೋರಿಸಲು ಬೆಸಸಿದೆಯಾ ಎನಗೆ ಈ ಕೆಲಸವ? ಎನ್ನ ತೂಕವ ನೋಡಿ ಹೇಳಬಾರದೆ ತಂದೆ, ನನಗೆ ನಾ ಮಾಡುವ ಮಾಟವ? ಇನ್ನು ಹಾದೀ ತೋರು ನೀ ಬೆಸಸಿದ ಕಾರ್ಯವ ನೀನೇ ಮಾಡಿಸಿ ಎನ್ನನು ಧನ್ಯ ಗೊಳಿಸು ಅಂತರಾತ್ಮಾ.

ಎ ಲೆ ಜೀವಾ, ಗಾಬರಿಗೊಳ್ಳಬೇಡ. ಸಾವು
 ಸುತ್ತಲು ಕುಣಿದರೇನು, ಪ್ರಾಣ ತಾ ಬದುಕ
 ಲೆತ್ತಿಸದೆ? ತಮಂಧ ಮುಸುಕಿದರೇನು,
 ತಾರಕೆ ತನ್ನ ತೊಳಗ ತೊರೆಯುವುದೆ? ಕತ್ತಲೆ
 ಕಳೆಯದಿದ್ದರೇನು, ದೀಪ ತಾ ಮಿಣುಕಲರಿಯದೆ? ಎಷ್ಟು
 ಅಜ್ಞಾನವಿದ್ದರೇನು, ನಿನ್ನ ಅಂತರ್ಜ್ಞಾನಿಯ ಬೆಳಕಿನಿಂದ
 ಸಾಗಿ ಜನರಿಗೆ ದಾರಿ ತೋರು, ಜೀವಾ, ಧೈರ್ಯಗೇಡ
 ಬೇಡ. ಎಷ್ಟು ಬಡತನವಿದ್ದರೇನು, ನಿನ್ನ ಬದುಕ ಹಂಚಿ
 ಬಾಂಧವರ ಹಿತ ನೋಡು. ಎಷ್ಟು ದುರುಕ್ತನವಿದ್ದರೇನು,
 ಸಜ್ಜನತನದ ಸತ್ಯಧ್ವಜವನೂರು. ದೈನ್ಯವೆಷ್ಟಿದ್ದರೇನು,
 ಎದೆ ಗಟ್ಟಿಮಾಡಿ ಎಲ್ಲರಲ್ಲಿ ಉತ್ಸಾಹವ ತುಂಬು. ದಿನ
 ಕೊಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದೆ ಸಾಗಿದರೆ ಸಾಲದೆ ನಿನಗೆ? ಅದೇ
 ನಿನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯ, ಜೀವಾ. ಅದನು ಮಾಡಿ ಅಂತರಾತ್ಮನ
 ಆಶೀರ್ವಾದ ಪಡೆದು, ಧನ್ಯನಾಗು ಎಲೆ ಜೀವಾ, ಏಳು,
 ಎದೆಗಾರನಾಗಿ ಮುಂದೆ ನಡೆ.

ಯ್ಯೋ, ಅಯ್ಯೋ, ಇನ್ನೇನು ಮಾಡಲಿ? ಇಳಿ
 ೨ ಹೊತ್ತಾಯಿತು. ಸಂಜೆ ಸಮೀಪಿಸಿತು. ದಾರೀ
 ಸಡೆಯದೆ ವೃಥಾ ಕಾಲವ ಕಳೆದೆನಲ್ಲಾ
 ಸ್ವಾಮೀ. ಅತ್ತ ಮನೆಯೂ ದೂರ ಇತ್ತ
 ಮಂದಿರವೂ ದೂರ. ನಟ್ಟಡವಿಯಲ್ಲಿ ಕತ್ತಲೆ ಕವಿವ ಕಾಲ
 ಒದಗಿತಲ್ಲಾ! ಹಾದಿಯ ಹೆಣವಾಗುವ ಹೊತ್ತು ಬಂದಿ
 ತಲ್ಲಾ! ಅಯ್ಯೋ, ಇನ್ನೇನು ಗತಿ? ದೇವಾ, ದೇವಾ,
 ಎಂತಹ ಹುಡುಗಬುದ್ಧಿ ಎನ್ನದು? ಕಾಡ ಹೂಗಳ ಹರಿ
 ಯುತ, ಗಿಡಬಳ್ಳಿಗಳ ನೋಡುತ, ಹಕ್ಕಿಗಳ ಹಾಡ ಕೇಳುತ
 ದಿನವ ನೂಕಿದೆನಲ್ಲಾ, ನೀ ತೋರಿದ ದಾರಿಯ ಸಡೆಯದೆ.
 ಇನ್ನಾರು ಗತಿ ಎನ್ನಂತಹ ಮೈಗಳ್ಳನಿಗೆ ಅಂತರಾತ್ಮಾ
 ನೀನಲ್ಲದೆ? ಮುಟ್ಟಿಸಬಾರದೆ ಎನ್ನನು ಆ ಸುಂದರ
 ಮಂದಿರಕೆ, ಎಲ್ಲರೂ ಅರಸುವ ಆ ಅಂದವಾದ ಆತ್ಮ
 ಮಂದಿರಕೆ? ಅಲ್ಲಿ ಹೃದಯೇಶ್ವರನ ಮುಂದೆ ಹೊಡೆಗೆಡುವೆ,
 ಅವನ ಚರಣದ ಮೇಲೆ ಉರುಳಾಡಿ ತಪ್ಪುಗಳನೊಪ್ಪಿ
 ಕೊಳ್ಳುವೆ, ಕ್ಷಮೆ ಕೇಳುವೆ. ಮತ್ತಿನ್ನೇನ ಮಾಡಲಾಗು
 ವದು, ಇನ್ನಾವ ದಾರಿ ಇರುವುದೆನಗೆ ಮಹಾಪರಾಧಿಗೆ,
 ಸ್ವಾಮೀ? ಒಯ್ಯಿ, ಒಯ್ಯಿ, ಎನ್ನನು ಅಲ್ಲಿ, ಹೊತ್ತು
 ಮುಳುಗುವ ಮುನ್ನ, ದಾರಿ ಕಾಣದ ಹಾಗಾಗುವ ಮುನ್ನ.
 ನಟ್ಟಡವಿಯಲ್ಲಿ ಕೈ ಬಿಡಬೇಡ ಅಂತರಾತ್ಮಾ.

೭

ಡೆಯಾ, ಎನ್ನ ಮಾಸಸಸೋವರದ ರಾಜ
ಹಂಸನಾಗಿ ನೀನು ಎಂದು ವಿರಾಜಿಸುವೆ,
ಹೇಳಾ ಪ್ರಭುವೇ. ಒಮ್ಮೆ ಹೇಳಿ ಎನ್ನ
ಆತುರವ ಆರಿಸು ಸ್ವಾಮೀ. ನೋಡು,
ನೋಡು, ಒಮ್ಮೆಯಾದರೂ ನೋಡು, ಈ ಎನ್ನ ಮನದ
ಸ್ವಟಿಕ ಶಿಲೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತ ನಿರ್ಮಲ ಭಾವದಲ್ಲಿ ಮೂಡ ಬಿಟ್ಟು
ಯಾದರೂ ಎನಗೆ ನಿನ್ನ ಜಂಬವ ತೋರು. ಬಂದರೆ ಕಣ್ಣು
ವಾದರೂ ಇಣಕಿ ಹೋಗು. ಅಕೋ, ಈ ಶಾಂತ ಸ್ವಸ್ಥಿ
ನಲ್ಲಿ ನೀಲ ಸಭದ ಛಾಯೆ. ಅದೇ ನಿನ್ನ ಪೀಠ. ಅಕೋ,
ಅದರಲ್ಲಿ ಕಮಲಗಳು ನಿನ್ನ ಹಾದಿಯನೆ ಉತ್ಕಂಠಿತವಾಗಿ
ನೋಡುತ್ತಿವೆ. ಸ್ವಾಮೀ, ಎಷ್ಟೊಂದು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟಿರುವೆ
ನಾನು ಎನ್ನ ಮಲಿಸ ಮನವ ವಿಮಲ ಮಾಡಲು! ನೀ
ಬರಬೇಕೆಂದು, ನಾನು ನಿನ್ನ ನು ಕಾಣಬೇಕೆಂದು ಇನಿತೆಂದು
ಸಾಹಸ, ಇಷ್ಟೊಂದು ಸಿದ್ಧತೆ. ನೀ ಬಾರದರೆ,— ಅಯ್ಯೋ
ಬೇಡ ಆ ಮಾತೇ ಬೇಡ,— ಆ ಅವಂಗಲ ಅಶುಭ
ಕಲ್ಪನೆಯೇ ಬೇಡ. ನಿನ್ನಾಶೆಯಿಂದ ಎನ್ನ ಬಾಳ್ವೆ. ಆ
ತಂತುವನು ಹರಿಯಬೇಡ ದೊರೆಯೇ, ಬಳ್ಳಿಗಾಧಾರವಾದ
ಗಿಡವನು ಕಡಿಯಬೇಡ, ಕಗ್ಗತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ಬಂದೇ
ಕಿರಣವನು ಕಳೆಯಬೇಡ ಸ್ವಾಮೀ. ತಡೆಯುವೆ, ಕಾಯುವೆ,
ಹಾದಿ ನೋಡುವೆ. ಜನ್ಮಜನ್ಮಾಂತರಗಳನಾದರೂ ತಾಳಿ

ನಿನ್ನನೊಮ್ಮೆ ಪಡೆವೆನೆಂಬ ಆಶೆ ಎನಗೆ. ಒಮ್ಮೆಯಾದರೂ
ಆಶ್ವಾಸಿಸು, ವಚನ ಕೊಡು, ಅಂದರೆ ಸಾಕು. ಅದೇ ಎನಗೆ
ಜೀವನಾಮೃತ. ಇಷ್ಟೊಂದು ಕರುಣಿಸು ಅಂತರಾತ್ಮಾ.

ಇ

ವರಾರು, ಎನ್ನ ನಿನ್ನ ನಲ್ಮೆಯ ಆಟಕೂಟಗಳ
 ಸಡುವೆ ಬರುವವರು, ಹೃದಯೇಶ್ವರಾ ? ಹಗಲಿ
 ರುಳು ಬೆನ್ನು ಬಿಡದೆ ಎನ್ನ ಸು ಮೋಹಿಸಲೆತ್ತಿ ಸು
 ವರು. ನಿನ್ನ ಸು ಮರೆಯಿಸಿ, ಬದಿಗೆ ಸರಿಸಿ,
 ತಾವು ಎನ್ನಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ಮನೆಮಾಡಬಯಸುವರು. ನಾನಾ
 ವರಸೊಲ್ಲೆ, ದೇವಾ. ನೀನೇ ಅವರನು ಕಳುಹಿಸಿದ್ದರೂ
 ನಾನವರಸೊಲ್ಲೆ—ನಿನ್ನ ಸು, ನಿನ್ನ ಛಾಯೆಯನು ಕೂಡ ಅವ
 ರಲ್ಲಿ ನಾ ಕಾಣೆ. ನಿನ್ನ ನೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಕಾಣುವನಕ ನಾನಾ
 ರನೂ ಬಲ್ಲೆ, ನಾನಾವುದನೂ ಬಲ್ಲೆ, ನಿನ್ನೊಬ್ಬನಲ್ಲದೆ.
 ಸಮ್ಮವರು ಸಮ್ಮವರು ಎಂದು ಬಳಸಾರುವವರು. ಅತಿ
 ನಿಕಟಕ್ಕೆ ಬಂದು ಸಲಿಗೆಯ ಬೆಳೆಸುವರು. ತಂದೆ-ತಾಯಿ,
 ಮಡದಿ-ಮಕ್ಕಳು, ಅಣ್ಣ-ತಮ್ಮಂದಿರು, ಅಕ್ಕ-ತಂಗಿಯರು,
 ಗೆಳೆಯ-ಗೆಳತಿಯರು, ಎಂದು ಹೇಳುವವರು, ಆದರೇನು
 ದೇವಾ, ಅವರೆಲ್ಲ ಸೂರೆಗಾರರಲ್ಲವೆ, ನಿನ್ನ ಸು ಕದ್ದೊಯ್ಯಲು
 ಬಂದ ಕಳ್ಳರಲ್ಲವೆ ಅವರು ? ಹೇಳು, ಹೇಳು, ನಿಜವ ಹೇಳು
 ಎನಗೆ ಬಂದು ಬಾರಿ, ಅಂತರಾತ್ಮಾ. ಸಾಕು ಸಾಕಿನ್ನು
 ಇವರ ಸಂಗ. ಇವರ ಹಾವಳಿ ನಿಲಿಸಿ ನೀ ನೆಲೆಯಾಗು
 ಎನ್ನಲ್ಲಿ, ಪ್ರಭುವೆ. ಆಹಾ, ಏನು ಈ ಆಟ ! ನಿನ್ನೊಡ
 ನಾಟ ! ಈ ಪ್ರೇಮದ ಕೂಟ ! ಬಂದರೆಕ್ಷಣವಾದರೂ
 ಎಂತಹ ಸುಖಸಮಾಧಿ ಇದು ! ನೀನೆ ಎಲ್ಲರಲ್ಲಿಯೂ ತೋರಿ
 ಅನಂತ ಕಾಲ ನಡೆಸಬಾರದೆ, ಈ ಅನಂದದ ಆಟನೋಟವ
 ಎನ್ನ ಪ್ರಾಣೇಶ್ವರಾ ?

ನಾ

ನಿನ್ನ ಕೇಳುವವನಲ್ಲ. ನಿನ್ನೆ ಡೆಗೆ ರಥಸದಿಂದ ಹೊರಟಿರುವೆ. ಬೇಡ, ಬೇಡ, ಸ್ವಾಮಿ, ಈ ಬಣ್ಣದ ಆಟಿಕೆಗಳನ್ನು ಎನ್ನ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಹರವಬೇಡ. ಹುಡುಗನನ್ನು ಈ ಪರಿ ಮೋಸಗೊಳಿಸಬೇಡ. ಹಸಿದ ಕೂಸನ್ನು ತಾಯ ಎಡೆ ಹೋಗಗೊಡು. ಅದನ್ನು ತಡೆದು ಬಣ ಪಾಪವ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಬೇಡ. ಮಗು ತಾನೇನ ಮಾಡಬಲ್ಲದು ಹೊನ್ನಿನ ಹೂಗಳನ್ನು ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಚಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ರಮಿಸಿದರೆ? ಪಾಪ, ಆಡಿ ಆಡಿ ಹೊತ್ತು ಕಳೆದು, ಹೆಚ್ಚು ಹಸಿದು, ಹತಬಲವಾಗಿ ನಡು ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಬಾಯಬಿಡುವದು ತಾಯ ಹಾಲಿಗೆ! ಆ ಮರುಗು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಬೇಡ ದೇವಾ. ಬಿಡು ಈ ಛಲವ. ಬಿಲ್ಲಿನಿಂದ ಹೊರಟ ವೀರನ ಬಾಣದಂತೆ ಎನ್ನ ನು ಬರಗೊಡು ನಿನ್ನೆ ಡೆಗೆ. ಎನ್ನ ನಿಶ್ಚಯವ ಕೊನೆಗಾಣಿಸು, ಅಂತರಾತ್ಮಾ.

ರಾ ಜಕಾರ್ಯವ ಮಾಡಲು ಹೊರಟೆ ! ದೊಡ್ಡ
ರಾಜಕಾರಣ ಪುರುಷನಲ್ಲವೆ ನಾನು ! ಎನ್ನ
ಸನ್ನ ಸಂಭ್ರಮ ! ಈಗ ಎನ್ನ ಹೆಮ್ಮೆಯ
ನೋಡಿ ಎನಗೆಯೆ ಸಗು ತುಂಬುತಿದೆ. ಯಾರು

ಕೇಳಬೇಕು ಎನ್ನ ನು, ಎನ್ನಿಂದೇನಾಗಬಲ್ಲದು, ಸ್ವಾಮೀ ?
ರಾಜರಾಜೇಶ್ವರಾ, ನಿನ್ನ ನು ಕೇಳದೆ ಹೇಳದೆ, ನಿನ್ನ ಆಣ
ತಿಯ ಪಡೆಯದೆ ನಿನ್ನ ರಾಜ್ಯದಲಿ ಕೆಲಸ ಕೈಕೊಳ್ಳುವವ
ನಾನಾರು ? ಇಷ್ಟೊಂದು ತಿಳಿಯಬಾರದೆ ಎನಗೆ ಪ್ರಭುವೇ ?
ನಿನ್ನೊಲಗವ ತೋರು ದೇವಾ, ನಿನ್ನೊಲಗದಲಿ ತೊತ್ತಾಗಿ
ರಿಸಿ ಎನಗೆ ಕಾರ್ಯವ ಬೆಸಸು. ಎನ್ನ ಹಂಕಾರವಳಿಯಿತು,
ಎನ್ನ ಸೊಕ್ಕು ಮುರಿಯಿತು. ಇನ್ನು ಕೃಪೆಮಾಡಿ ಎನ್ನ
ಕೈಯಿಂದಾಗುವ ಕೆಲಸವ ಕೊಟ್ಟು ಕರುಣಿಸು ಅಂತ
ರಾತ್ಮಾ. ಇನ್ನು 'ನಾ ಮಾಡಿದೆ' 'ನಾ ಮಾಡುವೆ'
ಎಂಬ ಜೊಳ್ಳು ನುಡಿಯನಾಡುವುದಿಲ್ಲ ಪ್ರಭುವೇ, ತಪ್ಪು
ತಪ್ಪಾಯಿತು, ಕ್ಷಮಿಸು, ಕ್ಷಮಿಸು.

ಯ್ಯೋ, ಏನು ಹೇಸಿ ಜೀವನ ಎನ್ನದು ಈವರೆಗೆ!
 ೨ ನನ್ನ ಮನವೆಂದರೊಂದು ವೇಶಿಯ ವಿಲಾಸ-
 ವಾಟಿಕೆ ಇಲ್ಲವೆ ವ್ಯಭಿಚಾರಿಯ ಅಂತರ್ಗೃಹ.
 ಸಿಕ್ಕ ಸಿಕ್ಕವರು ಬಂದು ಬೇಕಾದ ಚಲ್ಲಾಟವ
 ಮಾಡಬೇಕು. ಆಡಬಾರದ ಆಟ, ನೋಡಬಾರದ ನೋಟ,
 ಕೂಡಬಾರದ ಕೂಟ, ಕ್ಷಣಿಕ ಸುಖಕ್ಕಾಗಿ ಎನ್ನ ಎಲ್ಲ
 ಮಾಟವಾಯಿತಲ್ಲಾ. ಅಯ್ಯೋ ಈಗ ಮರುಗುವೆ ನಾನು.
 ನಾ ಹಾಳು ಮಾಡಿದ ದೇಹ ಮನುಷ್ಯಕ್ಕಿಗಳ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿ
 ಎದೆಯೊಡಿಯುತ್ತಿದೆ. ಏನು ಮಾಡಲಿನ್ನು ? ಇದಕ್ಕುಪಾಯ
 ವಿಲ್ಲವೆ ? ಇನ್ನಾದರೂ ಬುದ್ಧಿಬರುವದೆ ? ಸತೀತ್ವವೆ ನಿಜ
 ಸುಖದ ನಿಧಿಯೆಂದು ಒಮ್ಮೆಯಾದರೂ ವೇಶಿಗೆ ತಿಳಿಯ
 ಲಾರದೆ ? ಏಕಪತ್ನೀತ್ವವೆ ಸುಖಸಾಧನವೆಂಬುದು ಎಟನಿಗೆ
 ಒಮ್ಮೆಯಾದರೂ ಹೊಳೆಯಲರಿಯದೆ ? ಹಾಗೆ ನನಗೆ
 ಹೊಳೆಯಬಾರದೆ ಏಕ ನಿಷ್ಠ ಭಕ್ತನಾಗಬೇಕೆಂದು ?
 ಸಾಕಾಯ್ತು, ಅತ್ತಿತ್ತ ಅಲೆದಾಡುವ ಈ ಅನುಭವ.
 ಹಾದಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಬುತ್ತಿಯನು ಹಳಸಿಸಿ ಹಸಗೆಡಿಸಿದೆನು.
 ಎದುರಿಗನನ್ನಿರಿಯಲು ನೀ ಕೊಟ್ಟ ಅಲಗಿನಿಂದ ಎನ್ನನೆ
 ಇರಿದುಕೊಂಡು ಗಾಸಿಯಾದೆನು ಸ್ವಾಮೀ. ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ
 ವಾಯಿತು, ಇನ್ನು ನೀನೆ ಕರುಣಿಸಿ ಕಾಪಾಡು ಅಂತರಾತ್ಮಾ.
 ಎನ್ನ ಸೋತ ಮನವ ಸೆಳೆದು ನಿನ್ನೊಳು ಹೊಗಿಸು. ವಿಷ-
 ವನು ಬಿಡಿಸಿ, ಅವೃತವನುಣಿಸಿ ಬದುಕಿಸು ಈ ಬಾಲಕನನು
 ದೇವಾ.

ಕೈ

ಸಾರದ ಆಸೆ ಹುಟ್ಟಿ ತೊಳಲುತ್ತಿರುವೆ, ದೇವಾ.

ನಿನ್ನ ಆಸೆ ಬಲಿತು ಆಕಾಂಕ್ಷೆಯಾಗಿ ಎನ್ನನು ಹಗಲಿರುಳು ಪೀಡಿಸುತ್ತಿಹುದು, ಪ್ರಭುವೇ.

ನಿನ್ನನು ನೋಡಬೇಕು, ನಿನ್ನನು ಕೂಡಬೇಕು, ನಿನೋಡನಾಡಬೇಕು ಎಂಬಾಸೆ ಎನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆಯಲಿ. ಆದರೆ ನಾ ಸ್ಥೂಲ ನೀ ಸೂಕ್ಷ್ಮ, ನಾ ಸಾಕಾರ ನೀ ನಿರಾಕಾರ, ನಾ ಜಡ ನೀ ಚೇತನ, ನಾ ಪಾಪಿ ನೀ ನಿಷ್ಪಾಪಿ, ನಾ ದುಃಖಿ ನೀ ಸುಖಿ, ಎನ್ನ ಕುಲವೆ ಬೇರೆ ನಿನ್ನ ಕುಲವೆ ಬೇರೆ. ಜೀಗತನವಾಗುವ ಪರಿ ಯಾವುದು ದೇವಾ ಈ ಇಬ್ಬಗೆ ಇರುವಾಗ? ಎನ್ನಲ್ಲಿ ಆಸಾಧ್ಯ ಆಸೆಯನೂರಿ ಪೀಡಿಸುತ್ತಿರುವಿ, ದೇವಾ. ಇದು ಆಸೆ ಆಗಸಕೆ ಹಾರಬಯಸಿದಂತೆ, ಕಾಗೆ ಹಂಸವಾಗಲೆಣಿಸಿದಂತೆ, ಸ್ವಾಮೀ. ಇದು ತಿಳಿಯದೆ ಎನಗೆ? ಆದರೇನು, ಈ ಬಯಕೆಯ ಜಡಬಲ್ಲನೆ ನಾನು? ಇಲ್ಲ, ಇಲ್ಲ, ಸರ್ವಥಾ ಇಲ್ಲ. ದೇಹ ಸವೆದು ಕಡ್ಡಿಯಾದರೂ ಈ ಆಸೆ ಜಡದು, ಜೀವ ಸೋತು ಸಣ್ಣದಾದರೂ ಈ ಆಸೆ ಅಳಿಯದು. ಕರುವು ಇನ್ನಾರನರಸುವುದು ಅವನಲ್ಲದೆ, ಕೂಸು ಇನ್ನಾರ ಮೆಚ್ಚುವುದು ತಾಯನಲ್ಲದೆ? ಅಂತರಾತ್ಮಾ, ನಿನಗೆ ಮೊರೆಯಿಡುವೆ, ನಿನಗೆ ಶರಣುಹೋಗುವೆ. ಪುಷ್ಪ ಪರಿಮಲದಂತೆ ಮಾಡಿ ಎನ್ನನು ಹರಿಬಿಡು ನಿನಗೆ, ಸೂರ್ಯ ಕಿರಣದಂತೆಸಗಿ ಸಾಗಗೊಡು ನನ್ನನು ನಿನ್ನ ಪಾದದಡೆಗೆ, ಮಾಯ ಮಾಡಿ ಮುಗಿಲಗೂಡಿಸಿ ಎನ್ನನು ಬಂದುಗೂಡಿಸು ನಿನ್ನಲಿ ಕರುಣಾಕರಾ. ಇನ್ನಾವ ಬೇರೆ ಹಾದಿ ಎನಗೆ!

ಗು

ರುವಿಲ್ಲದೆ ಗತಿಯಿಲ್ಲವನ್ನು ವದು ಲೋಕ. ಇದು ನಿಜವೋ? ನಾನು ಓದಿದ್ದು ಕೇಳಿದ್ದು, ನುಡಿದದ್ದು ನಡೆದದ್ದು, ಎಲ್ಲ ಹೊಳೆಯಲ್ಲಿ ಹುಣಸೀ ಹಣ್ಣು ತೊಳೆದಂತಾಯಿತೆ? ಇನ್ನೇನು ಗತಿ ಎನಗೆ ದೇವಾ, ಇನ್ನಾರು ಗತಿ ಎನಗೆ? ನಾನಂತೂ ಅನುಭವವೆ ಗುರುವೆಂದು, ಅನುಭವಕೆಯೆ ಮೊರೆಯಿಟ್ಟು, ಅನುಭವವನೆ ಅನುಸರಿಸುತ್ತ ಬಂದೆ, ಅದು ತಪ್ಪೆ ಅಂತರಾತ್ಮಾ? ಅನುಭವವೆ ಮೂರ್ತಿಗೊಂಡು ಗುರುವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆ ಎನಗೆ? ಹೇಳು ಅಂತರಾತ್ಮನೇ ಹೇಳು. ನಿನ್ನ ಸತ್ಯ ವಾಣಿಯಿಂದ ಎನ್ನ ಸಂಶಯವ ಪರಿಹರಿಸು, ಮೈವೆತ್ತ ಅನುಭವವೆ ಗುರುದೇವನೆಂದು ಸಾರು, ಅವನನೆ ನಾನು ನಿತ್ಯ ಆರಾಧಿಸುವಂತೆ ಮಾಡು, ಸ್ವಾಮೀ.

★ ★ ★ ★

ಗುರುದೇವಾ, ಎನ್ನ ಗುರುದೇವಾ, ಎಲ್ಲಿರುವೆ? ಹಗಲಿರುಳು ಹಾರೈಸಿ ಹಂಬಲಿಸುತ್ತಲಿರುವೆ ನಿನಗಾಗಿ, ಎಲ್ಲಿರುವೆ? ಎನ್ನ ಮನವ ಮುಠಿಸಿ ಅಮೃತವ ತೆಗೆವ ಮಂದರನೆ, ಎಲ್ಲಿರುವೆ? ಎನ್ನ ಹೃದಯಗವ್ವರದಲಿ ದೀಪದಂತೆ ಬೆಳಗುವ ದಿವ್ಯ ಶಕ್ತಿಯೆ, ಎಲ್ಲಿರುವೆ? ತೋರು ತೋರು, ಎನಗೊಮ್ಮೆ. ತನುಗುಣವ ತೊಡೆದು, ನವತರಣಿಯ ತೇಜವ ತೋರಿ, ತತ್ವದ ದಾರಿಯ ನಡೆಸಿ, ಎನ್ನಂತರಂಗವ ತಣಿಸು, ಧನ್ಯ ಮಾಡು ಎನ್ನ ನು, ಗುರುದೇವಾ.

ಗು

ರುದೇವಾ, ನಿನಗಾಗಿ ಬಳಲಿ ಬಳಲಿ ನಾನು
 ಬಾಯಿಬಿಡುತ್ತಿರುವಾಗ, 'ಗುರು' 'ಗುರು'
 ಎಂದು ಹಲವರು ಎನ್ನನು ಬೆನ್ನಟ್ಟುತ್ತಿರುವರು!
 ಏನು ನೋಟವಿದು! ನೀ ನೋಡಿ ನಗುತ್ತಿರ
 ಬಹುದಲ್ಲವೆ? ನಾನೇ ನೋಡದ ಬೆಳಕನು ಅವರಿಗಿನ್ನೇನು
 ತೋರಲಿ? ನಾ ಕಾಣದ ಕಣಸನು ಅವರಿಗಿನ್ನೇನುಸುರಲಿ?
 ತಿರುಕ ತಿರುಕನ ಬೇಡಿದಂತಾಯಿತು ಈ ನೋಟ! ಆದರೇನು,
 ಅವರೆನ್ನ ಬೆನ್ನ ಬಿಡರು. ಎಂತಹ ನಿರ್ಮಲ ನಂಬುಗೆ
 ಅವರದು? ಮೊಲೆಗೂಸು ತಾಯ ನೆಚ್ಚುವಂತೆ ಅವರು
 ಎನ್ನನು ನೆಚ್ಚಿ ಬರುತ್ತಿರುವರು, ಸ್ವಾಮೀ. ನಾ ಯೋಗ್ಯನೆ
 ಆ ನೆಚ್ಚಿಗೆ? ಸರ್ವಥಾ ಅಲ್ಲ. ಅವರು ನೆಚ್ಚುವದು ನನ್ನ ನಲ್ಲ,
 ಎನ್ನಲ್ಲಿರುವ ನಿನ್ನನೆ. ಅವರನು ಶಾಂತಗೊಳಿಸುವ ಭಾರ
 ನಿನ್ನದು, ಸ್ವಾಮೀ, ನನಗಾಗಿ ಅಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಅವರಿಗಾಗಿ
 ನಿನ್ನ ಮೃತಧಾರೆಯ ತೊರೆಬಿಟ್ಟು ತೃಪ್ತಿಬಡಿಸು, ಅಂತ-
 ರಾತ್ಮಾ. ನೆಚ್ಚಿದವರನು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಕಾಯುವೆ, ಎಂಬ
 ಜಿರುದು ನಿನ್ನದು. ನಿತ್ಯ ಸತ್ಯದ ನಿಜ್ಜಳ ದಾರೀ ತೋರು,
 ದುಃಖ ಸಮುದ್ರವ ದಾಟಿಸು, ದೇವಾ. ಇನ್ನು ಆತುರನ
 ಆಶೆಗೆಡಿಸಿ ಅಡವಿಯ ಸೇರಿಸಬೇಡ ಪ್ರಭುವೇ.

ಎ

ನ್ನಂತರಂಗದರಸಾ, ನಿನ್ನ ರಾಜ್ಯವ ಬಿಟ್ಟು
ಇನ್ನೆಷ್ಟು ದಿನ ನೀ ಹೊರಗಿರಬೇಕೆನ್ನುವಿ?
ನೀ ಹೀಗೆ ಮೋಗಲು ಇಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಅರಾಜಕ
ವಲ್ಲವೆ? ನೀನೀಗ ಎಲ್ಲಿರುವಿಯೋ ಎತ್ತ ಇದು
ವಿಯೋ? ಜೀಸತ್ತೆನು ನಾನು ಕಾದು ಕಾದು. ಇನ್ನೇನು
ಮಾಡಲಿ? ಇಕೊ, ನಿನ್ನ ಪೂಜೆಗಾಗಿ ಸದ್ವಿಚಾರಕುಸುಮ
ಗಳನಾರಿಸಿಟ್ಟಿರುವೆ. ಅವುಗಳ ಮಧುರ ಪರಮಲವಾದರೂ
ನಿನ್ನ ನಿತ್ಯ ಬರಮಾಡಲಿ. ಎನ್ನ ಹೃದಯಪುಟದಲ್ಲಿ ಉತ್ಕಟ
ಪ್ರೇಮಧೂಪವನು ಹಾಕಿರುವೆ. ಅದು ನಿನ್ನತ್ತ ಸುಗಂಧ
ವನು ಬೀರುವುದಿಲ್ಲವೆ? ಸದಾಚಾರದ ಸುಮನಮಾಲೆಯನು
ಕೈಯಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ನಿಂತಿರುವೆ. ಆಯ್ಯೋ, ಇದು
ಬಾಡುವುದಿಲ್ಲವೆ ನೀ ತಡ ಮಾಡಿದರೆ? ಸ್ವಾಮೀ, ಇನ್ನೆಷ್ಟು
ತಡೆಯಲಿ? ನಾ ಮಾಡುವದನು ಮಾಡಿಬಿಡುವೆ. ಇಕೊ,
ನನ್ನ ಸರ್ವಸ್ವವನರ್ಪಿಸಿಬಿಡುವೆ. ಕೊಡುವ ಕೆಲಸ ನನ್ನದು
ಕೊಳ್ಳುವದು ನಿನ್ನದು. ಇನ್ನು ಎನ್ನನು ನಿನ್ನ ಕೈಗೋಲನೆ
ಮಾಡಿ ನಡೆಸುವ ಭಾರ ನಿನ್ನದಲ್ಲದೆ ನನ್ನದಲ್ಲವಯ್ಯಾ,
ಅಂತರಾತ್ಮಾ.

ಹುಡುಕಿ ಹುಡುಕಿ ಬೇಸತ್ತೆನು ದೇವಾ, ನಿನ್ನ ಸು.
 ಹು ಏನು ನಿನ್ನ ಮಾಯೆ ಇದು ! ನೀನೆಲ್ಲಿರುವಿ
 ಎಂಬುದನು ಬಲ್ಲೆ ನಾನು. ಆದರೇನು ? ಕೈಗೆ
 ಸಿಕ್ಕಲೊಲ್ಲೆಯಲ್ಲಾ ! ಮಾಯಾಮೃಗದಂತೆ
 ಹೀಗೇಕೆ ಕಾಡಿಸುವೆ ಎನ್ನನು ? ಸುತ್ತು ಜಗದೊಳಗಿದ್ದು
 ಎನಗೆ ಕಾಣದೆ ಹೋಗುವಿ. ಎನ್ನ ಮೈ ರೋಮರೋಮ
 ಗಳೊಳಗಿದ್ದು ಸೋಂಕದೆ ಇರುವಿ ! ಯಾವ ಇಂದ್ರಜಾಲ
 ವಿದು ನಿನ್ನದು ? ಬವ್ಬೊಮ್ಮ ಕಂಡರೂ ಕೈಗೆ ಬರದಿರುವಿ.
 ನಿನ್ನ ಸು ಅವಜೆ, ಅಪ್ಪಿ, ಎನ್ನ ವಸನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಬಿಡುವ
 ತಪಕವೆನಗೆ, ಒಡೆಯಾ. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಇದ್ದು ತಿಳಿ ತೆರೆಯ
 ಮರೆಮಾಡಿ ಎನ್ನ ಸು ಎಷ್ಟೊಂದು ಮೋಸಗೊಳಿಸಬೇಕೆ-
 ನ್ನವಿ, ಜೀಯಾ ? ಕೈಗೆ ಬಂದ ತುತ್ತು ಬಾಯಿಗೆ ಬಾರ
 ದಾಗಿದೆ. ಮಗ್ಗುಲಲ್ಲಿದ್ದ ಮಾತೆ ಮೊಲೆಯನುಣಿಸದಿದ್ದರೆ
 ಮಗುವಿನ ಪಾಡೇನು, ಅಂತರಾತ್ಮಾ ?

ಎಂ

ತಹದೀ ಎನ್ನ ಜೀವ, ದೇವಾ? ಗಾಳಿಗೊಡ್ಡಿದ
 ಸೊಡರಿಸಂತೆ, ನೀರಗುಳ್ಳೆಯಂತೆ, ಹುಲ್ಲು
 ಮೇಲಿನ ತುಂತುರದಂತೆ ಎನ್ನನು ಇರಿಸಿದೆ
 ಯಲ್ಲಾ ಇಲ್ಲಿ! ಇಂತಹ ಕ್ಷುದ್ರ ಕ್ಷಣಿಕ
 ಜೀವಕ್ಕೆ ಮತ್ತೆ ಎಂತೆಂತಹ ಆಶೆಗಳ ತಳಕನ್ನು ಹಾಕಿರುವೆ?
 ಸಾಗರದ ತೆರೆಗಳಷ್ಟು ಅವು ಅನಂತ, ಆಕಾಶದಷ್ಟು ಅವು
 ವಿಶಾಲ. ಈ ಚಿಕ್ಕ ಚಿತ್ತದಲ್ಲಿ ಅವುಗಳಿಗೆ ನೀನು ಎಡೆ-
 ಗೊಟ್ಟಿದೆ ಒಂದು ಚಮತ್ಕಾರ. ನಾನು ಪೂರೈಸಬಲ್ಲೆನೆ
 ಅವುಗಳನು? ಕಡಿ ಯಿಂದ ಗುಡ್ಡವ ಎತ್ತಹೇಳಬೇಕೆ ನಿನಗೆ?
 ನಿಜ್ಜಣಿಕೆ ಪರಿ ಮುಗಿಲು ಮುಟ್ಟಲಾಜ್ಞಾ ಪಿಸಬೇಕೆ ನೀನು?
 ಉಗುರಿನಿಂದ ಮರವ ಕಡಿಯಲು ಬಿಸಬೇಕೆ, ದೇವಾ?
 ಇದು ಚೆಂದವೆ ನಿನಗೆ? ಎನ್ನ ಜೀವಶಕ್ತಿ ಎತ್ತ ಈ ಆಶೆ
 ಗಳ ಪರಿಮಾಣವೆತ್ತ? ಎನು ಈ ಅಸಂಗತಿ! ಇದೇ ಎನ್ನ
 ದುಃಖದ ಬೀಜವಲ್ಲವೆ ಸ್ವಾಮೀ! ನಿನಗೆ ಇದೊಂದು ಆಟ,
 ನನಗೆ ಪ್ರಾಣಸಂಕಟ. ಸಾಕು ಬಿಡು ಇನ್ನು ಈ ಜೇಷ್ಠ.
 ನಿಲ್ಲಿಸು, ಎನ್ನ ಜೀವದ ಬೇಟೆಯಾಡುವದನು. ಎನ್ನ
 ಆಶೆಗಳನಾದರೂ ಕಿರಿದಾಗಿರಿಸು, ಎನ್ನ ಶಕ್ತಿಗಳನಾದರೂ
 ಹಿರಿದಾಗಿ ಮಾಡು. ಏನಾದರೂ ಅಳತೆಯಿರಲಿ ನಿನ್ನ ರಾಜ್ಯ
 ದಲಿ, ಅಂತರಾತ್ಮಾ.

ಇ

ದೆನ್ನಂತರಂಗದ ಆರ್ತ ನುಡಿಯು ಸ್ವಾಮೀ,
 ಇದನಾದರೂ ಕೇಳು. ಈ ಎನ್ನಂತರಾಲಾಪವ
 ಈಗ ಕೇಳದಿರೆ ಎನಗೂ ನಿನಗೂ ಇನ್ನು ಬಿಡು-
 ಗಡೆ ನಿಶ್ಚಯ, ಈ ದೇಹ ಜೀವಗಳಿಗೂ ಬಿಡು-
 ಗಡೆ ನಿಶ್ಚಯ. ಇನ್ನಿರಲಾರೆ ಹೀಗೆ, ಇನ್ನು ತಾಳಲಾರೆ
 ಈ ಸ್ಥಿತಿಯನು. ಈ ಎನ್ನದೆಯೊಳಗಣ ಅಳಲೆ ಎನ್ನ ಹೆಜ್ಜೆ ನ
 ಸಾಧನ. ನಿನ್ನ ಕಠಿಣ ಹೃದಯವ ಕರಗಿಸಲು ಎನ್ನಲ್ಲಿನ್ನೊಂ-
 ದುಪಾಯವಿರುವದೆ ದೇವಾ? ಇಷ್ಟೇಕೆ ಉಪೇಕ್ಷಿಸುವೆ?
 ನೋಡು, ಎನ್ನ ಕಡೆಗೊಮ್ಮೆಯಾದರೂ ನೋಡು. ಹಗಲಿ-
 ರುಳು ಕಾದುಕೊಂಡಿರುವೆ ನಿನ್ನ ದಾರಿಯನು. ನಿನ್ನ ವಿರಹ
 ದಲಿ ಕ್ಷಣವೊಂದು ಯುಗವಾಗಿದೆ, ಜೀವಗಳಿಂದ ತುಂಬಿದ
 ಜಗವೊಂದು ಅಟ್ಟರಣ್ಯವಾಗಿದೆ. ಈ ಎನ್ನ ದೇಹಜೀವಗಳು
 ಹೊರಲಾರದ ಭಾರವಾಗಿವೆ, ಭನ ಬಂದು ಬಂಧನವಾಗಿದೆ.
 ಬಿಡಿಸಯ್ಯಾ, ನೀ ಬಂದು ಎನ್ನ ಹೃದಯಮಂದಿರದಲ್ಲಿದ್ದು
 ಈ ಬಂಧನವ ಬಿಡಿಸಯ್ಯಾ, ಈ ಬಳಲಿಕೆಯ ನೀಗಿಸಯ್ಯಾ.
 ಎನ್ನ ಮನವು ಅಮಲವಾಗಿ ನಿನ್ನ ಮನೆಯಾಗಲಿ, ಎನ್ನ
 ಭಾವವು ನಿನ್ನ ದಯದಿಂದಂದವಾಗಲಿ. ಎನ್ನಿಂದಸತ್ಯವ
 ಬಿಡಿಸು, ಸತ್ಯವ ನುಡಿಸು, ವೀರಕರ್ಮವ ಮಾಡಿಸು, ನಿನ್ನ ವರ
 ಕೂಡಿಸು. ಎನ್ನ ಜೀವನವು ನಿನ್ನ ಜೀವನದಂತೆ ತೇಜೋ-
 ಮಯ, ಪ್ರಭಾವಪೂರ್ಣ, ನಿರ್ದುಷ್ಟ, ಸರ್ವಹಿತಕರ, ಲೀಲಾ
 ಮಯ ಹೀಗೆ ಆಗಲಿ. ದೇವಾ, ಇದನೆ ಸೆರೆಯೊಡ್ಡಿ ಬೇಡುವೆ.
 ಬಾ, ಇನ್ನು ತಡವನು ತಡೆಯಲಾರೆ, ಅಂತರಾತ್ಮಾ.

ಈ ಹೊತ್ತು ಎನ್ನ ಹುಟ್ಟಿದ ದಿವಸ. ಈ ದೇಹವು
ಜನ್ಮ ತಾಳಿದ ದಿವಸ, ವರ್ಷಕ್ಕೊಮ್ಮೆ
ನೆನಪಾಗುವದು—ಅದೃಶ್ಯದಿಂದ ದೃಶ್ಯದೃಷ್ಟಿಗೆ
ನಾನು ಬಂದುದರ ನೆನಪಿದು. ಆದರೆ ಈ

ನೆನಪಿನಿಂದೇನು ? ವರ್ಷದಲಿ ಪೃಥ್ವಿ ಸೂರ್ಯನ ಪ್ರದಕ್ಷಿ-
ಣೆಯ ಮುಗಿಸಿತು, ಮಹನೀಯರು ಒಂತೆಂತಹ ಮಹತ್ಕಾರ್ಯ
ಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರು ಒಂದೇ ವರ್ಷದಲಿ. ಆದರೆ ನಾನೇನು
ಮಾಡಿರುವೆ, ದೇವಾ ? ನಾನೇನು ಶತಕೃತ್ಯ ಮಾಡಿರುವೆ
ನೆಂದು ನೆನಿಸಬೇಕು ಈ ದಿವಸ ದೇವಾ ? ತಿರುಗಿ ನೋಡಲು,
ನಾನು ವರ್ಷದಲಿ ನಡೆದ ದಾರಿ ಎಷ್ಟು ? ಇಂತಹ ಪರಿ
ಏಕೆ ಹುಟ್ಟಿಸಿ ಬಿಳಿಸಿದೆ ಎನ್ನ ನು ಸ್ವಾಮೀ ? ಇಂಥ ಪರಿ,
ನನಗೆ ಈ ಹುಟ್ಟಿದ ನೆನಪೇಕೆ ಕೊಡುವೆ ? ಆನೆಗೆ ಆನೆಯ
ಶಕ್ತಿಯಾದರೂ ಆಡಿಗೆ ಆಡಿನ ಶಕ್ತಿ ಬೇಡವೆ ? ಈ ಪರಿ
ದುರ್ಬಲನನ್ನಾಗಿ ಬದುಕಿಸುವುದಕ್ಕಿಂತ ಮುಗಿಸಿ ಬಿಡು ಈ
ಜೀವನಯಾತ್ರೆ ! ನಿನ್ನ ಬಲದ ಭಾಂಡಾರ ಬಯಲಾ
ಯಿತೆ ! ಅಥವಾ ನೀನೇ ಈಗ ಕೃಪಣನಾದೆಯಾ ? ನಾನೊಲ್ಲೆ
ನೊಲ್ಲೆ ನೀಪರಿಯ ನೆನಪು— ಹುಟ್ಟಿನದಿನ ಸಾವಿನದಿನವಾಗ
ಲೆಂದು ಹಾರೈಸುವಂತಾಗಿದೆ ಎನಗೆ. ಎನ್ನ ನು ಬದುಕಿಸಿ
ಬಾಳಿಸುವುದಿದ್ದರೆ ಗಿಡಬಳ್ಳಿಗಳು ಚಿಗಿಯುವಂತೆ ಎನ್ನ ಶಕ್ತಿ
ಗಳೆಲ್ಲ ಚಿಗಿಯಲಿ, ಅವುಗಳ ಹೂ ಭೂಮಿತಾಯಿಗಿರಗುವಂತೆ
ಎನ್ನ ದೇಹಮನಪ್ರಾಣಗಳೆಲ್ಲ ನಿನ್ನ ಚರಣಕೆರಗಲಿ ; ಅವು
ಗಳ ಹಣ್ಣೆಲ್ಲ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೆ ಅನ್ನವಾಗುವಂತೆ, ಎನ್ನ ಕರ್ಮ

ಗಲ್ಲೆಲ್ಲ ಏಶ್ವಕುಪಕಾರಕವಾಗಲಿ. ಈ ಪರಿ ಬಾಳಿಸು ದೇವಾ.
ಇದನ್ನೇ ಜೀಡುವೆ ಈ ದಿನ, ಎನ್ನ ಅಂತರಾತ್ಮಾ.

ಅಂತರಾತ್ಮನಿಗೆ

ವಾ, 'ದೇವಾ,' ಎಂದು ಜಪಮಾಡಿ ಮೊರೆ
 'ದೇ ಇಟ್ಟರೆ ನೀನೊಲಿದು ಇಷ್ಟವ ಸಲಿಸುವ
 ಎಂದರೆಮ್ಮವರು! ಜಪ ಮಾಡಿ ಮಾಡಿ ದಣಿದೆ

ನೀಗ. ನಿನ್ನ ಕೃಪೆಯ ದಾರಿ ನೋಡಿ
 ನೋಡಿ ಕಟ್ಟಾದವನ್ನ ಕಣ್ಗು. ಬೆಳೆಯಬಲ್ಲದೆ ಜಪದಿಂದ
 ಭೂಮಿ, ಅದನು ಹರಗಿ ಹಸನ ಮಾಡಿ ಬಿತ್ತಿ ಬೇಸಾಯ
 ಮಾಡದೆ? ಫಲ ಕೊಡಬಲ್ಲದೆ ಪೂಜಿಸಿದೊಡೆ ಗಿಡ, ಅದಕೆ
 ಕಟ್ಟಿ ಕಟ್ಟಿ ನೀರೆರೆದು ಸಲಹದೆ? ನುಡಿವುದೆ ಬರೀ ಅರ್ಥನೆ
 ಯಿಂದ ವೀಣೆ, ಅದರ ತಂತಿ ಜಿಗಿದು ತಾಳವನರಿತು ಬಾರಿ
 ಸದೆ? ಕೆಲಸ ಕೊಡುವುದೇ ಪೂಜೆಯಿಂದ ಕೈದು, ಮಸೆದು
 ಗಂಡುಗೈಯಿಂದ ಅದನು ನಡೆಸದೆ? ನೀ ಮಾಡಿದುದೆಲ್ಲ
 ಹೀಗೆ ಕಟ್ಟಿಗೊಳಗು, ಸ್ವಾಮೀ. ಆ ಕಟ್ಟನರಿತು ಅದರಂತೆ
 ಮಾಡಿದರೆ ಮಾತ್ರ ಯಶದಾಸೆ, ಇಲ್ಲದೊಡೆ ಎಲ್ಲ ನಿರಾಶೆ.
 ನಾನು ಆಲಸಿ, ಅಜ್ಜ, ಅಳಬುರುಕ. ಕೂತು ಜಪಮಾಡಿ
 ಸಾಧಿಸಬೇಕೆಂದೆ ಇಹಪರವ! ಈಗ ಹೊಳೆಯಿತು ಜಪದರ್ಥ,
 ನಿನ್ನ ನಿಜ ಹಾದಿ. ವಸ್ತುಧರ್ಮಗಳನು ಆದರದಿಂದ ತಿಳಿಯ
 ಲೆಸಗುವುದೇ ನಿನ್ನ ಜಪ, ಆ ಧರ್ಮಗಳಂತೆ ನಡೆದು ಲೋಕ
 ಹಿತ ಸಾಧಿಸುವುದೆ ನಿನ್ನ ತಪ, ಅದನೆಲ್ಲ ಶ್ರೀಪಾದಕ್ಕರ್ಪಿಸು
 ವುದೆ ನಿನ್ನ ಪೂಜೆ, ಇಷ್ಟಮಾಡಿ ನಿಶ್ಚಿಂತ, ನಿರಹಂಕಾರಿ,
 ನಿರಾಸಕ್ತ ಇರುವುದೆ ಮೋಕ್ಷ. ಅಲ್ಲವೆ ಅಂತರಾತ್ಮಾ?

ನ್ನೋರ್ವ ಬಂಧುವಿನ ಆಲಾಪವೇನಂದರೆ—

ಎ

‘ಇದೇನು, ಈ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ನಿಜ ಸುಖವನರಸುವದೇ ಜನ! ಇಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಂದ ಬರಬೇಕದು? ಹಾ, ನನ್ನ ಜೀವನವೆಲ್ಲ ನಿರಾಸಂದವಾಯಿತಲ್ಲ! ಜಡವತ್, ಯಂತ್ರವತ್ ಈ ಸಂಸಾರಕರ್ಮಗಳೆನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವೆ ನಾನು. ಆ ಉತ್ತಂಗ ಹಿಮಾಚಲದ ಪವಿತ್ರ ತಪೋಭೂಮಿಯತ್ತ ಇಲ್ಲವೆ ಸತ್ಪುರುಷರ ಸಂಗದತ್ತ ಎಳೆಸುವದೀಮನ, ’—ಆತ್ಮಬಂಧುವೇ ಇಷ್ಟೊಂದು ನಿರಾಶೆಯೇಕೆ? ಸಂಸಾರವನು ಕುರಿತು ಇಷ್ಟೊಂದು ಹೇಯಭಾವವೇಕೆ? ಅದನಾದರೂ ಅವನೇ ಮಾಡಿಲ್ಲವೆ? ಅದೇನು ವಿಷಕೂಪವೆ? ಹಾಗಿದ್ದರೂ ಅದನು ಅಮೃತಮಯ ಮಾಡುವ ಮಾಟಗಾರಿಗೆ ಆತ್ಮನಲ್ಲಿವೆ? ನೀನು ಹುಡುಕುತಲಿರುವುದು ಆತ್ಮಾನಂದ. ಅದು ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿಯೂ ಇಲ್ಲ, ಹಿಮಗಿರಿಯಡಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಇಲ್ಲ, ಸತ್ಪುರುಷರ ಪಾದದಡೆಗೂ ಇಲ್ಲ. ಅದು ಆತ್ಮನಲ್ಲಿಯೇ ಇದೆ. ನಿರ್ಮಲ ಚಿತ್ತದ ಕೊನೆಯ ಮೊನೆಯ ಧಾರೆಯದು. ಆತ್ಮನು ಆನಂದಮಯನು, ಆನಂದಸ್ವರೂಪನು. ಆತ್ಮವೆ ಆನಂದ, ಆನಂದವೆ ಆತ್ಮ. ನಿರಾಲಂಬ ಸ್ವಯಂಭು ಸುಖವೆ ಆನಂದ. ಈ ಜ್ಞಾನಾನುಭವದಿಂದಲೆ ಆನಂದಪ್ರಾಪ್ತಿ. ಹೃದಯಾಂತರದಲ್ಲಿ ಈ ಜ್ಞಾನದ ಸೆಲೆಯೊಡೆಯುವನಕ ಎಲ್ಲಿ ಹೋದರೇನು ಬಂದರೇನು, ಅಮೃತದ ಆಶೆಯೇಕೆ? ನಿಷ್ಕಾಮ ಸರ್ವಾರ್ಥಣಭಾವವೆ ಹೃದಯ ಕವಾಟದ ಕೈ. ಬಂಧುವೇ, ಅಲ್ಲಿ

ಇಲ್ಲಿ, ಹೋಗಬೇಕೆನ್ನುವ ಆತುರವಿಲ್ಲದೆ ಇದ್ದಲ್ಲಿ, ಇದ್ದ
ಹಾಗೆ ಈ ಸಾಧನವನಾರಂಭಿಸುವ. ಹೇ ಅಂತರಾತ್ಮಾ, ಈ
ಸಾಧನ ಮಾಡಲು ನಮಗೆ ಬಲಶೀಲಗಳನು ದಯಪಾಲಿಸು.

ಹಾ ! ಆಕಾಶದ ಈ ತಾರಕೆಗಳು, ಈ ಅಗಣಿತ
 ತಾರಾಗಣ — ಕರೆಯ ಕಾಳರಾತ್ರಿಯಲಿ
 ಒಂದೊಂದೆ ಒಂದೊಂದೆ ಮೂಡಿ ನಿಶಾ
 ದೇವಿಯ ಮುಕುಟಮಣಿಗಳಂತೆ ಸಭಮಂಡ-
 ಲವ ತುಂಬಿ ಜಿಡುತಿರುವವು. ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಪರಿ ತೊಳಗುತ್ತ
 ಬೆಳಗುತ್ತ ಅನಂತ ಪಥದಲ್ಲಿ ಸಾಗಿರುವವು. ಅವುಗಳ
 ಮೂಡು ಮುಳುಗುಗಳನು ನಾನು ಪ್ರತಿಸಿಕ್ಕ ಸೋಡುತಿರುವೆ.
 ಆದರೇನು ಅವುಗಳ, ಹುಟ್ಟುಸಾವುಗಳನರಿತವರುಂಟೆ ? ಅವು
 ಕಾಣುವುದೇಕೆ ಅಡಗುವುದೇಕೆ ಯಾರು ಬಲ್ಲರು ? ಅವುಗಳ
 ಮಿನುಗಿನಿಂದೇನು ಕತ್ತಲೆ ಹರಿಯುವುದೆ ? ಇಲ್ಲ. ಪಥಿಕರಿಗೆ
 ದಾರಿ ಕಾಣುವವೆ ? ಇಲ್ಲ, ಇಲ್ಲ. ಒಬ್ಬ ಬಡವನ ಮನೆ
 ಯಾದರೂ ಬೆಳಗುವುದೆ ? ಸರ್ವಥಾ ಇಲ್ಲ. ಆದರೂ ವಿಶ್ವ
 ದೇವಿ ಘನಸೀಲ ಪಾತ್ರೆಯಲಿ ಈ ಮಲ್ಲಿಗೆಯ ಹೂ ತುಂಬಿ
 ತುಂಬಿ ಶಾಂತ ನಿಶಾಸಮಯದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಗೂಢ ಪಾದಗಳ
 ಮೇಲೆ ನಿಜ್ಜ ನಿಜ್ಜ ಎರಡುತಿರುವಳು. ಆ ಚಿಕ್ಕೆಗಳಲಿ
 ನನ್ನನೊಂದು ಚಿಕ್ಕೆಯ ಮಾಡು ದೇವಾ, ಆ ಮಲ್ಲಿಗೆಯ
 ರಾಶಿಯಲಿ ಎನ್ನನೊಂದು ಅಡವಿಮಲ್ಲಿಗೆ ಮಾಡಿ ಇರಿಸು
 ಸ್ವಾಮೀ. ಎನ್ನ ಹುಟ್ಟು ನಾನರಿಯೆ, ಎನ್ನ ಸಾವು ನಾನ-
 ರಿಯೆ. ಯಾಕೆಂದು ಹೋಗುವೆ, ಎನೆಂದು ಬರುವೆ,
 ನಾನರಿಯೆ. ಬಂದುದೊಂದ ಸಾಗುವುದೊಂದಿಗೆ ನಾನರಿಯೆ.
 ಇಲ್ಲಿರುವನಕ ಮಿಣುಕಿ ಮಿಣುಕಿ ಒಮ್ಮೆಯಾದರೂ ನಿನ್ನ-
 ಡಿಯ ಸೋಡಿದರೆ ಅದೇ ಎನ್ನ ಜೀವನ ಸಾರ್ಥಕ್ಯವು,

ಅಂತರಾತ್ಮನಿಗೆ

ಜೀವದೊಡೆಯಾ. ಇದಕಾಗಿಯೆ ಮಿಡುಕುವೆ, ಇದನೆ
ಬೀಡುವೆ, ಇದನೆ ಹಾಡುವೆ, ಕಾಡಿ ಕಾಡಿ ನಿನ್ನ ನು ಇದನೆ
ಕೇಳುವೆ ಅಂತರಾತ್ಮಾ, ಕೊಟ್ಟು ಕಡೆಹಾಯಿಸು.

ಹಾ ! ಅತ್ತ ನಭಾಂಗಣದಲ್ಲಿ ತಾರಾವಲಿ
 ಇತ್ತ ಧರಾಂಗಣದಲ್ಲಿ ದೀಪಾವಲಿ. ಏನಿದು
 ದೀಪೋತ್ಸವ ದೇವಾ, ನಿನ್ನ ದಿವ್ಯಾಂಗಣವೆಲ್ಲ
 ಭಕ್ತಿದೀಪಗಳ ಮಾಲೆಗಳಿಂದ ಮಿಂಚುತ್ತಲಿದೆ.

ಜಡದಲ್ಲಿ ಚೇತನದ ಮಂದ ಪ್ರತಿಜಿಂಬ ಕಾಣುವಂತೆ
 ಮುಗಿಲಲ್ಲಿರುವ ಸಕ್ಕತ್ತಾವಲಿಯ ಛಾಯೆ ಇಲ್ಲಿ ಭೂಮಿ
 ಯಲಿ ತೋರುತ್ತಿದೆ. ಇಕ್ಕೋ ಈ ಹೊಳೆಯಲಿ ಅನಂತ
 ದೀಪಗಳು ತೇಲುತ್ತ ಸಾಗುತ್ತಿವೆ. ಅವು ಹೋಗಿ ನಿನ್ನ
 ಪಾದಗಳನು ಮುಟ್ಟುವವು ಎಂದು ಭಾವಿಕರ ಶ್ರದ್ಧೆ !
 ಸುಕುಮಾರ ಸುಂದರಿಯರ ಭಯಭಕ್ತಿ, ಅವರ ಸುಕೋಮಲ
 ಭಾವವೈಭವ, ಅವರ ವೃದ್ಧಹೃದಯಾಂತರದಲ್ಲಿರುವ ಅನಂತ
 ಅಸ್ಪೃಶ್ಯ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳು, ಅವರು ಹಚ್ಚಿ ತೇಲಿಸುವ ದೀಪ
 ಗಳೊಡನೆ ನಿನ್ನ ಚರಣಗಳೆಡೆಗೆ ಬರುತ್ತಿವೆ, ದೇವಾ. ಈ
 ವಿಶಾಲ ಜೀವನಪ್ರವಾಹದ ದಂಡೆಯಲಿ ನಾನೊಬ್ಬ
 ಮಾತ್ರ ಸುಮ್ಮನೆ ಸೋಮಾರಿಯಾಗಿ ಎಲ್ಲವನು ನೋಡುತ್ತ
 ಕುಳಿತಿರುವೆ ಚಿತ್ರದುಂತೆ. ಏನು ಮಾಡಲಿ ಸ್ವಾಮೀ ? ಇನ್ನು
 ಸಾಕು ಈ ಅಲಸ್ಯ. ಎನ್ನ ತಂಗಿಯರು ಕಲಿಸಿದ ಪಾಠವನು
 ತೀಡುವೆ. ಈ ಕಾರ್ತಿಕೋತ್ಸವದಲ್ಲಿ ನಾನೂ ನನ್ನ ಹೃದಯ
 ದೀಪವನು ತೇಲಿ ಬಿಡುವೆ, ನಿನ್ನ ಚರಣಕ್ಕೆ ಸಮರ್ಪಿಸುವೆ.
 ಅದನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಧನ್ಯಗೊಳಿಸು ಬೀಯಾ, ಅಂತರಾತ್ಮಾ.

ಎಂ

ಥ ಪ್ರಶಾಂತ ನಟ್ಟಿರುಳಿದು ! ಶಾಂತಿ, ಸುತ್ತಲು
ಸಾಪಸಂತಹ ಶಾಂತಿ ; ಶಾಂತಿ, ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ
ಮರಣಮಯ ಶಾಂತಿ. ಚಂದ್ರಮನ ತಂಗೈ
ಗಳು ಭೂದೇವಿಯನು ಚಪ್ಪರಿಸಿ ಮಲಗಿಸಿ
ಬಿಟ್ಟಿರುವವು. ಗಾಳಿ ಕೂಡ ಸುಳಿಯಲರಿಯದೆ ತಟ್ಟನೆ
ನಿಂತುಬಿಟ್ಟಂತೆ ತೋರುವದು. ಎಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದು ನಾಯಿಯ
ಬೊಗಳು, ಇನ್ನೆಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದು ಹಾಲಕ್ಕಿಯ ಕಿಲಜಿಲ
ಕೇಳುತ್ತಿರುವದು. ತೆರೆ ಇಲ್ಲದ ಸ್ತಬ್ಧ ಸರೋವರದಲ್ಲಿ
ಜಲ್ಲಿದ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಹರಳಿನಂತೆ ಅವು ಈ ಶಾಂತಿಯ
ಗಢೀರತೆಯನೆ ಹಚ್ಚಿ ಸುತಿರುವವು. ಆದರೇನು, ಪ್ರಾಣ
ನಾಥಾ, ಈ ಎನ್ನ ಹೃದಯಾಂಗಣದಲ್ಲಿ ಇದೆಂತಹ
ಅಲ್ಲೋಲ ಕಲ್ಲೋಲ ! ಈ ಹೊರಗಣ ಶಾಂತಿಯು,
ಮೈಗೆ ತೊಡೆದಂತಿರುವ ಈ ಇರುಳಿನ ಶಾಂತಿಯು ಎನ್ನೊಳಗೆ
ಹೊಗಲರಿಯದೆ ? ಶಾಂತಿದೇವಿ ಎನ್ನ ಮನದ ಹೊಸತಿ
ಲೊಳಗೆ ಕಾಲಿಡಲಾರಳೆ ? ಎನ್ನ ಈ ಚಿಕ್ಕ ಮನೋ
ಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ಇದಾವ ಪರಿಯ ಕುದಿ, ಇದಾವ ತೆರದ ತರ
ಳತೆ, ಇದಾವ ಬಗೆಯ ತಳಮಳ ? ಇದೇನು, ನಿನ್ನ ವಿರಹ
ವಿವ್ಧಲತೆಯೊ ಅತ್ಯಪ್ತ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳ ಅಸ್ವಸ್ಥತೆಯೊ
ಪ್ರಸುಪ್ತ ಸಂಕಲ್ಪಗಳ ಸ್ವಪ್ನಭಾವವೊ ಸಾಯಲಾರದ
ವಾಸನಾಜಾಲದ ತಾಂಡವವೊ, ಏನೆಂದು ತಿಳಿಯಲಿ,
ದೇವಾ ? ಇದನಾರು ಶಾಂತಗೊಳಿಸಬಲ್ಲರು ನೀನಲ್ಲದೆ,
ಪ್ರಭುವೆ ? ಇನ್ನಾರು ಬಲ್ಲರು, ನೀನಲ್ಲದೆ, ಈ ಹೃದಯದ

ಗೂಢ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು, ಅದರ ಅಸ್ಥಿರತೆಯ ವಿಷಯವನ್ನು, ಅದ
ಕಾದ ಅಸಾಧ್ಯ ರೋಗದ ಔಷಧವನ್ನು? ಅಂತರಾತ್ಮಾ,
ಇನ್ನು ನೀನೇ ಗತಿ. ಹೃದಯದೊಡೆಯಾ, ನೀ ಕೈಬಿಟ್ಟರೆ
ನಾ ಮತ್ತಿನ್ನಾರನಾಶ್ರಯಿಸಲಿ?

ಧಿ ವ್ಯಾಧಿಗಳು, ಸಂಕಟ ಸಂತಾಪಗಳು,
 ದುಃಖ ಕಷ್ಟಗಳು ಎನಗೆ ಬೇಡವೆಂದು ನಾನು
 ನಿನ್ನನೆಂದೂ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಲಾರೆ, ದೇವಾ. ಇವು
 ಇಲ್ಲದ ನಿಸಾರ ಜೀವನವ ನಾನೊಲೈ
 ಸೊಲೈನು, ಪ್ರಭುವೇ. ಆದರೆ ನಾನು ಬೇಡುವುದೊಂದೆ,
 ನೀನು ಇವುಗಳೆಲ್ಲ ಇರು, ಎಂಬುದನು. ಬರಲಿ, ಇವು
 ಗಳೆಲ್ಲ ಬರಲಿ. ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಅಡ್ಡಮಳೆಯಂತೆ ಕರೆಯಲಿ,
 ನನ್ನನು ಜೀನಿಸಂತೆ ಮುತ್ತಲಿ. ನೀ ಮಾತ್ರ ಎನಗೆ ನಿನ್ನ
 ಮುಖವ ಸಂತತ ತೋರುತ್ತಿರು, ಜೀವದೊಡೆಯಾ. ಅಂದರೆ
 ಅದನೆಲ್ಲವನು ನಸುನಗುತ ಸಹಿಸುವೆ, ಸ್ಮಿತಹಾಸ್ಯ ಮಾಡುತ
 ದಾರಿಯ ನಡೆವೆ, ಸಂಸಾರ ಭಾರವನು ಸಮಭಾವದಿ ತೂಗಿ
 ಒಗಿಯುವೆ. ತಾಯಿ ಕೊಡುವ ಗುಟ್ಟಿಯಂತೆ, ವೈದ್ಯ
 ಕೊಡುವ ಕಹಿ ಕಷಾಯದಂತೆ ಇದನೆಲ್ಲ ಸೇವಿಸಿ, ಅರಗಿಸಿ
 ಅಮೃತನಾಗುವೆ ನಾನು, ದೇವದೇವಾ. ರೋಗದ ಘನ
 ಸೋವಿನಲಿ, ದುಷ್ಟರೆಸಗುವ ಪೀಡೆಯಲಿ, ಸೆರೆಮನೆಗಳ
 ಸಂತಾಪದಲಿ, ಘೋರ ರಣರಂಗದ ಗಾಯಗಳಲಿ, ನಿಸರ್ಗದ
 ಅಘಾತ ಅಪಘಾತಗಳಲಿ, ವಿರಹ ವ್ಯಥೆಗಳಲಿ ನಿನ್ನ ದಿವ್ಯ
 ಸ್ಪರ್ಶವಾಗುತ್ತಿರಲಿ ಎನಗೆ ದೇವಾ. ನಿನ್ನ ಕಲ್ಯಾಣತಮ
 ರೂಪವ ಕಾಣುವ ಕಣ್ಣನೆಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಕೊಟ್ಟು ಧನ್ಯ
 ಗೊಳಿಸು ಎನ್ನನು, ಅಂತರಾತ್ಮಾ.

ದೊಂತಹ ಮಣಿಹವ ನೇಮಿಸಿದೆ ದೇವಾ? ಮನ
 ನನಾಳುವುದು ನನ್ನಳವೆ? ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ,
 ಈಗ ಬದಿಗೆ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ, ಎನ್ನ ಸಹಾಯಕ
 ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ನಾನೇ ನಾನು ಎನ್ನ ವಿಚಾರ
 ಗಳೆ ವಿಚಾರಗಳು, ಎನ್ನ ಭಾವನೆಗಳೆ ಭಾವನೆಗಳು. ಈ ಎನ್ನ
 ಜಿಕ್ಕು ಹೃದಯಪಾತ್ರದಲಿ ಇದೊಂತಹ ಪ್ರಪಂಚ ಭಾವಸಮು-
 ದ್ರವು, ಇದೊಂತಹ ವಿಶಾಲ ವಿಚಾರಸಾಗರವು! ಸ್ವಾಮಿ.
 ಇವುಗಳೆಲಿ ಒಂದು ಬಂಟಿಹುಟ್ಟಿನ ಹರಗೋಲಿನಂತೆ ಎನ್ನ
 ಪಾಡು. ಭಾವನೆಗಳ ಈ ಬಿರುಗಾಳಿ, ಬಗೆಗಳ ಈ ಉಕ್ಕು,
 ಅಂತರದಲ್ಲಿಯ ಈ ಪರಿಣಿತ ಇವುಗಳೆಲಿ ಅಲೆಯಲೆದಾಡಿ,
 ಸೋಡಿ, ನೊಂದು ಬೆಂದು, ಬೇಸತ್ತಿನಯ್ಯಾ. ಇವುಗಳೆನು
 ಆಳಿ ಉಳಿಯುವ ಆಶೆ ಇನ್ನೆಲ್ಲಿಯದಯ್ಯಾ. ಹೀಗೆ ಎತ್ತು ಬಗೆ
 ದತ್ತ ಹೋಗಿ ಮಿಡುಮಿಡುಕಿ ಮಡಿಯುವಂತಾಯಿತು ಎನ್ನ
 ಜೀವನವು, ದೇವಾ. ಎನ್ನ ಎಳೆ ಕನಸುಗಳೆಲ್ಲ ಮನಸಿನಲ್ಲಿಯೆ
 ಮಣ್ಣಾದುವು, ಎನ್ನ ಇಚ್ಛೆಗಳೆಲ್ಲ ಇದ್ದಲ್ಲಿಯೆ ಇಂಗಿದವು.
 ಇನ್ನೂ ರಿಗೆ ಮೊರೆ ಇಡಲಿ, ಅಂತರಾತ್ಮಾ? ನೀನೆ ಎನ್ನ ಧ್ರುವ
 ಜಿಕ್ಕೆಯಲ್ಲವೆ? ಈ ಕಗ್ಗತ್ತಲೆಯಲಿ ನೀನೆ ಎನ್ನ ಕೈದೀಪ,
 ಎನ್ನ ಆಶೆಯ ಕಿರಣ, ಎನ್ನ ಮರುಜೀವಣಿ. ದೇವಾ, ದೇವಾ,
 ಕೈ ಹಿಡಿದು ಕಾಯಯ್ಯಾ, ಹೃದಯದ ಈ ಹಗೆತನವನು
 ಹೋಗಲಾಡಿಸಯ್ಯಾ, ಈ ಹುಮ್ಮಸದ ಕುದುರೆಯನು
 ಪರುವ ಹದನವನು ಕಲಿಸಯ್ಯಾ, ಎನ್ನ ಹುಚ್ಚು ಮನವನಾಳಿ
 ಬಾಳುವ ಆನಂದವನು ಕರುಣಿಸಯ್ಯಾ ಅಂತರಾತ್ಮಾ.

ಹಾ ! ಎಂತಹ ಫಲವತ್ತಾದ ಭೂಮಿ ಇದು !

೨೨

ಕಾಳು ಕಡಿ, ಹಣ್ಣು ಹಂಪಲು, ಹೂ ಬಳ್ಳಿ, ಇವುಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯಿಸಿ, ಕೊಟ್ಟು, ಮಾನವ ಜೀವನವನ್ನು ಪ್ರಾಣಪರಾಕ್ರಮಗಳಿಂದ ಸಫಲಗೊಳಿಸುವುದು ಈ ಭೂಮಿ ! ಗಾಳಿ ತಂಗಾಳಿ, ಈ ಬೆಳಕು ತೇಜದಾಯಕ ಬೆಳಕು, ಈ ವಿಶಾಲ ದೇಶಕಾಲಗಳು ಮಾನವನ ಆಟ ಆಲ್ಪಾದ, ನೋಟಕೂಟಗಳಿಗೆಡೆಗೊಟ್ಟು ಅವನನ್ನು ರಮಿಸುವವು. ಭೂಗರ್ಭ ತಾನು ಖನಿಜಗಳನ್ನಿತ್ತು ಮಾನವನ ಹಿತವ ಸಾಧಿಸಬೇಕೆನ್ನುವುದು. ಆದರೇನು ? ಹೇ ಮಾನವಾ, ಹೇ ಮೂಢ ಮಾನವಾ, ಹೇ ಮೂರ್ಖ ಮಾನವಾ ನಿನ್ನ ಗತಿ ಏನಾಗಿದೆ ? ಭೂಮಿಯ ಮೇಲಿನ, ಕೆಳಗಿನ, ಬಳಗಿನ ಈ ಧನ, ಈ ಸಮೃದ್ಧಿ ಇವೆಲ್ಲ ನಿನ್ನ ಕುಲದ ದುಃಖಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಕಾರಣವಾಗಿಲ್ಲವೆ ? ಏನಿದು ನಿನ್ನ ಸಮಾಜ, ಏನು ಅದರ ಈ ರಚನೆ ? ಎಷ್ಟು ಅನ್ಯಾಯ, ಎಂತಹ ಅಸಮಾನತೆ, ಯಾವ ಮತ್ಸರ, ಎಂತಹ ದುಷ್ಕಾಲಿಕೆ ನಿನ್ನ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ? ನನ್ನದು, ನನ್ನದು ಎಂದು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನು ಬಡಕೊಂಡು, ಎಲ್ಲವನ್ನು ಬಳಕೊಂಡು ಬಲಿಯಬೀಕೆನ್ನುವನು ! ಏನಿದು ಬಲಿಯುವ ಹವ್ಯಾಸ, ಎಂತಹ ಆಸುರೀ ಆಶೆ ಇದು ? ಇದರಿಂದಿನ್ನೆಂದು ಬಿಡಿಸುವ ದೇವ ದೇವಾ, ಅಂತರಾತ್ಮಾ, ಈ ಮರುಳ ಮಾನವರನು ? ಇನ್ನೆಂದು ನಿಜ ಬಂಧುಭಾವವನ್ನು ನೆಲೆಗೊಳಿಸುವಿ ಅವರಲಿ ?

ಎ

ಲ್ಲವೂ ಇದ್ದು ಬುದ್ಧಿಯೊಂದಿಲ್ಲದೆ ಹಾಳಾಯ್ತು
ಈ ಮಾನವ ವಂಶ! ಇಷ್ಟೊಂದು ತಿಳಿಯ
ಬಾರದೆ? ಈ ಭೂಮಿ ಎಲ್ಲರದು, ಈ ಗಾಳಿ
ಎಲ್ಲರದು, ಈ ಮುಗಿಲು ಎಲ್ಲರದು, ಈ ಬೆಳಕು
ಎಲ್ಲರದು ಎಂಬ ಭಾವ ಮೂಡಬಾರದೆ ಎಲ್ಲರಲಿ? ಇದು
ನನ್ನದು, ಅದು ನನ್ನದು ಎಂದು ಎಲ್ಲ ದಡ್ಡರು ಜಾಣರು
ಕೂಡಿ ಹೊಡೆದಾಡಬೇಕೆ? ಜಾಣರ ಈ ಹೊಡೆದಾಟವ
ನೋಡಿ ಹುಚ್ಚರು ಸಹ ನಗುವರು! ದೇವ ಕೊಟ್ಟ ಸುಖ
ಸಾಧನಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಹಂಚದೆ ಹೊಡೆದಾಡಿ ಸಾಯುವ
ರಲ್ಲ ಈ ಮಾನವರು, ಎಂಬುದು ಮೂಲೋಕ್ತದಲಿ ನಗೆ-
ಗೀಡಾಗುತ್ತಿದೆ! ಇನ್ನಾದರು ಬುದ್ಧಿ ಬಾರದೆ, ಇನ್ನಾದರು
ಬೆಳಕು ಹೊಳೆಯದೆ? ಇನ್ನಾದರು ನೀನು ಇವರನು ಈ
ಸಂಕರೋಳಗಿಂದೆತ್ತಬಾರದೆ ಅಂತರಾತ್ಮಾ? ಇನ್ನೆಷ್ಟು
ಪರೀಕ್ಷೆ ಸುಖ, ಈ ಬಾಲಬುದ್ಧಿಯವರನು?

ಎಂ ದೋ ಈ ಕತ್ತಲೆ ಹರಿದು ಬೆಳಗಾಗುವದು?
ಎಂದೋ ಈ ಸ್ವಾರ್ಥ ಹೋಗಿ ಪರಾರ್ಥ
ನೆಲೆಗೊಳ್ಳುವದು! ಎಂದೋ ಈ ಮೂಢತನ
ಹೋಗಿ ಜಾಣತನ ಬರುವದು ಈ ಮನುಜ

ವಂಶದಲಿ! ಎಂದೋ ನೀತಿ, ಸತ್ಯ, ಬಾಂಧವ್ಯಗಳ ತವ-
ರೂರಾಗುವದು ಈ ಹುಚ್ಚು ಸಮಾಜ! ಈ ಭೂಮಿಸೀಮೆ,
ಈ ಧನಕನಕ, ಈ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣುವ ಸಿರಿಸಂಪತ್ತು ಇದ್ದೆಲ್ಲ
ಸಮಾಜದ್ದು, ತನ್ನ ಶಾರೀರಿಕ, ಮಾನಸಿಕ, ನೈತಿಕ ಶಕ್ತಿ-
ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ವಿಕಾಸಗೊಳಿಸಿ, ಬಲಿಸಿ ತಾಸು ಈ
ಸಮಾಜದೇವತೆಗೆ ಅರ್ಪಿಸಬೇಕು, ಎಂಬ ವೃತ್ತಿ ಪ್ರತಿ
ಮಾನವನ ಮನೋಮಂಡಲದಲಿ ಮೂಡಿ ಮನೆಮಾಡುವನಕ
ಅಸಾಧ್ಯ, ಸಮಾಜ ಸುಸಂಘಟನೆ ಅಸಾಧ್ಯ, ದೇವಾ.
ಹೀಗೆಂದು ಮಾಡಬೇಕೆನ್ನುವಿ? ಹೀಗೆಂದು ಮಾಡಿ ಮಾನವ
ಕುಲವನು ಸಲಹಬೇಕೆನ್ನುವಿ, ಅಂತರಾತ್ಮಾ?

ನಾ ನಿನ್ನ ಸಲೈಯ ಹಸೂಗೂಸಲ್ಲವೆ ದೇವಾ, ನಿನ್ನ
ಪ್ರಿಯ ಪುತ್ರನಲ್ಲವೆ ದೊರೆಯೆ? ನಾ ಹುಟ್ಟಿ
ಬೆಳೆದಿರುವೆ ನಿನ್ನ ನಿಸರ್ಗ ದೇವತೆಯ ಮಡಲಲ್ಲಿ;
ಅಡಿರುವೆ ಆಕೆಯ ತೋಳ ತೊಟ್ಟಿಲಲ್ಲಿ. ವನದ

ವೃಕ್ಷ ಬೆಳಕಸರಸಿ ಅದರತ್ತ ತನ್ನ ಚಿಗುರನು ಚಾಚುವಂತೆ,
ಹೂಗಳ ಮಧುವಿನತ್ತ ಜೀನು ರ್ಭುಂಕರಸಿ ಸಾಗುವಂತೆ, ನನ್ನ
ಇಂದ್ರಿಯ ಮನಗಳೆಲ್ಲವು ಎಳಸುವವು ನೀ ಸೃಜಿಸಿದ ರಮ-
ಣೀಯ ವಸ್ತುಗಳೆಡೆಗೆ, ಹೇ ವಿಶ್ವರೂಪಾ. ಆದರೇನು, ಅಕೋ
ಬಂದರೀ ಶುಷ್ಕ ನಿಗ್ರಹಿಗಳು—ಇದು ಘಾತಕವು ಅದು ಘಾತ-
ಕವು, ಸವಿಯನು ಉಣ್ಣಬೇಡಿ, ಸುಂದರವಾದುದನು ಸಂದರ್ಶಿ-
ಸಬೇಡಿ, ಇಂಪಾದುದನು ಕೇಳಬೇಡಿ, ಮೃದುವಾದುದನು
ಸೂಂಕಬೇಡಿ, ಮಧುರವನು ಸೇವಿಸಬೇಡಿ ಎಂದು ಉಸುರು-
ತಿರುವರವರು. ಎನ್ನ ಮನವು ಅವುಗಳೆಲಿ ಸಿಲುಕಿ ಬಿದ್ದು ನಿನ್ನ ತ್ತ
ಸಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲೆಂಬ ಭಯ ಅವರಿಗೆ! ವೃಕ್ಷ ದಡಿಗೆ ಇದ್ದು,
ಭಿಕ್ಷು ಯ ಬೇಡಿ, ರುಕ್ಷ ವನು ತಿಂದು, ಶಿಕ್ಷು ಯ ಭೋಗಿಸುತ್ತಿರು-
ವುದೆ ನಿನ್ನ ಹಾದಿ ಎನ್ನು ತಿರುವರವರು. ದೇವಾ, ದೇವಾ,
ಇದೆಯೊ ನಿನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಬರುವ ಮಾರ್ಗ? ಇದಕಾಗಿ, ಈ ಪರಿ
ಕಾಲ್ಪೆಳಗೆ ಮೆಟ್ಟುವುದಕಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿಸಿದೆಯಾ ಎನ್ನ
ಇಂದ್ರಿಯಗಳನು? ಇದಕಾಗಿ, ಹೀಗೆ ಪೂರ್ಣ ತೃಪ್ತಿಸುವದ-
ಕಾಗಿ ಈ ವಿವಿಧ ವಿಶ್ವವ ನಿರ್ಮಿಸಿರುವಿಯಾ? ಇದು ನೀ
ಜೀವಕ್ಕೆ ಬಡ್ಡಿದ ಬಲೆ ಎಂದು ನಂಬಲೆ ನಾನು? ಅಂತ-
ರಾತ್ಮಾ, ಈ ಬಗಟನ್ನು ನೀನಲ್ಲದೆ ಇನ್ನಾರು ಬಿಡಿಸಬಲ್ಲರು?

ದೇ

ವಾ, ನಿನ್ನ ಸು ಹುಡುಕಿ ಹುಡುಕಿ ಬೇಸತ್ತೆ,
ನಿನ್ನ ದಾರಿ ಕಾದು ಕಾದು ಸೋತೆ. ರಾಮ
ರಾಮನೆಂದು ಚಪಿಸಲು ರಾಮಾಯಣದ
ಮಾಸವೀ ರಾಮನೆದುರಾದನೆ ಹೊರತು ಸರ್ವ
ಕರ್ತ ಸರ್ವಭರ್ತ ಸರ್ವವ್ಯಾಪಿ ನೀನು ಎನಗೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ.
ಕೃಷ್ಣ ಕೃಷ್ಣನೆಂದು ಧ್ಯಾನಿಸಲು ಗೋಪೀವಲ್ಲಭ ಚಕ್ರಧರ
ಪಾರ್ಥಸಾರಥಿಯು ಮುಂದೆ ಬಂದು ನಿಂತನೆ ಹೊರತು
ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ವಿಶ್ವಂಭರನು ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಶಿವಶಿವನೆಂದರೆ ಸ್ಮಶಾನ
ವಾಸಿ ರುಂಡಮಾಲಾಧರ ರುದ್ರನು ಗೋಚರನಾದನೆ
ಹೊರತು ವಿಶ್ವಲೀಲಾವಿಹಾರಿಶಕ್ತಿಯು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳಲಿಲ್ಲ.
ನಿನ್ನ ಸು ಕಂಡೆವು, ನೋಡಿದೆವು, ಮಾತನಾಡಿದೆವು, ಬಡ-
ನಾಡಿದೆವು, ಎಂದು ಹೇಳುವದು ಎಷ್ಟೋ ಜನ! ನಿಜವೆ
ಇದು, ಗುಣಾತೀತ ಸ್ವಭಾವೇ? ಅಥವಾ ತಮ್ಮ ಶುದ್ಧೀ-
ಕೃತ, ಇಲ್ಲವೆ ಧೈರ್ಯಭೂತ, ಇಲ್ಲವೆ ಕಲ್ಪಿತಸ್ವ-ಆತ್ಮನನೆ
ನೋಡಿ ತಾವು ಧನ್ಯರೆಂದು ಭಾವಿಸಿದರೋ, ದೇವಾ? ಯಾವ
ಮೋಹದ ಮುಸುಕನ್ನು ಹಾಕಿ ಅವರನ್ನು ಮೋಸಗೊಳಿ-
ಸಿದೆ ಹೇಳಬಾರದೆ, ಅಂತರಾತ್ಮಾ ?

ದೇ

ವಾ, ದೇವಾ, ನೀನೆಲ್ಲಿರುವಿ? ನಿನ್ನ ದರ್ಶನ
ವೆಂದಾಗುವುದೆನಗೆ? ನಾನು ಬಲ್ಲೆನು
ಬಲ್ಲೆನು ಆ ರಾಮಕೃಷ್ಣರನು, ಆ ವಿಷ್ಣುಶಿವ
ರನು. ಅವರೆಲ್ಲ ನಮ್ಮ ಕಲ್ಪನೆಯ ಗೊಂಬೆ
ಗಳು. ಎಂತಹ ಹುಚ್ಚರು ನಾವು! ನಿನಗೆ ಕೈಕಾಲು
ಸಂಚೇಂದ್ರಿಯಗಳನು ಕೊಟ್ಟು, ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಗುಣಗಳ
ನಾರೋಪಿಸಿ ನಾವು ನಿನ್ನನು ಮಾನವನನು ಮಾಡಿಜಿಟ್ಟಿರು
ವೆವು! ಪುರಾಣರಾಶಿಗಳನೆ ಬರೆದು, ನಿನ್ನನು ಅವುಗಳ
ನಾಯಕನನು ಮಾಡಿ ಮೆರೆಯಿಸಿರುವೆವು! ನಾಲ್ಕು ಕೈ
ಚಕ್ರಾದಿಗಳನು ಕಲ್ಪಿಸಿ, ಚಂದ್ರ ನದಿ ಮುಂತಾದವುಗಳನು
ತಲೆಯಲಿರಿಸಿ, ಹಾವಿನ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿಸಿ,
ಅತ್ತೂ ಇಲ್ಲದ ಇತ್ತೂ ಸಲ್ಲದ ವಿಚಿತ್ರ ಪ್ರಾಣಿಯನೆ ಮಾಡಿ
ವೂಜಿಸಿರುವೆವು! ಸಾಕಿನ್ನು ಈ ಹುಡುಗಾಟಿಕೆ, ಆಕಾರ
ವಿಲ್ಲದವಗೆ ಆಕಾರವ ಕೊಟ್ಟು, ಗುಣಾತೀತನಿಗೆ ಗುಣಗಳನು
ಕಲ್ಪಿಸಿ, ವಿವಿಧ ಕಥೆ ಕಾದಂಬರಿಗಳನು ಕಟ್ಟಿ, ನಾವು ದೇವ
ನನು ನೋಡಿದೆವು, ನೋಡಿದೆವು ಎಂದು ಚಂಭ ಕೊಚ್ಚುವ
ಮರುಳುಗಳು ನಮ್ಮಂತಹರು ನಾವೇ ಅಲ್ಲವೆ? ಇವು
ಗಳಲ್ಲಿಯೂ ನೀನಿರಬಹುದು, ಆದರೆ ಪ್ರಭುವೇ ಇವೇ ನೀನಲ್ಲ,
ಸರ್ವಥಾ ನೀನಲ್ಲವೆಂಬುದನು ನಾ ಬಲ್ಲೆ. ನೀನು ಆಕಾರಾ-
ತೀತ, ಗುಣಾತೀತ, ನೀನು ಸತ್ತು, ನೀನು ಜಿತ್ತು, ನೀನು
ಆನಂದ, ನೀನು ಆದಿಶಕ್ತಿ. ನಿನ್ನ ಕಟ್ಟುಗಳ ಮುಖದಿಂದ
ನಿನ್ನನು ನೋಡಬಲ್ಲೆವಲ್ಲದೆ ನಿನ್ನನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಕಾಣಲಾರೆವು,

ಕಲ್ಪಿಸಲಿರಿಯೆವು. ನಿತ್ಯ ನಿರ್ಮಲಾನಂದವ ಪಡೆವಂತೆ ನಿನ್ನ
ಕಟ್ಟಳೆಗಳನು ಪಾಲಿಸುವುದೆ ಪರಮಧರ್ಮದ ಚರಮಸೀಮೆ
ಯಲ್ಲವೆ ಸ್ವಾಮೀ ? ನಿನ್ನ ಕಟ್ಟಳೆಗಳನು ಚನ್ನಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿ
ಆನಂದದ ದಾರಿಯ ತೋರು, ಅಂತರಾತ್ಮಾ.

೨

ದೇಕೆ ದೇವಾ, ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟೊಂದು ಕಠೋರ ತನವೇಕೆ? ಸ್ವಯಂವರಿಸಲು ಬಂದ ಉಪವರ ವಧುವನ್ನು ಇಷ್ಟೊಂದು ನಿರಹಪಡಿಸುವದೇಕೆ ನೀನು? ಇದರಲ್ಲಿ ನಿನಗೇನು ಸುಖ? ಈ ಪರಿ ಪೀಡಿಸುವ ನಿನಗೆ ಅದಾರು ಕರುಣಾಸಿಧಿ ಎಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟವರು? ಅಹುದಹುದು, ಇದೇ ಇದೇ ಆ ಸಂಕೇತಸ್ಥಾನ. ತಿಲದಷ್ಟು ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ. ಅಯ್ಯೋ, ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರಲು ನನಗೆಯೆ ತಡವಾಗಿರಬಹುದೇ? ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನೀನು ಬಂದು ಸುಳಿದಾಡಿ ಮೋಗಿರಬಹುದೇ? ಇಕೋ ಈ ಬಸದಲ್ಲಿಯೆ ಮಾಟಾದ ಹೆಜ್ಜೆಗಳು ನಿನ್ನವೆ ಅಲ್ಲವೇ? ಇಕೋ ಈ ಕತ್ತುರಿಯ ಪರಿಮಳವು ನಿನ್ನ ಮೈಗಂಪಲ್ಲವೇ? ಅಯ್ಯೋ, ಇಲ್ಲಿ ತಡೆದು, ಬೇಸತ್ತು, ಸಿಟ್ಟಾಗಿ ವನಮಾಲೆಯನು ಹರಿದೊಗೆದು, ಹೂಗಳನು ಚಲ್ಲಾಪಿಲ್ಲಿ ಮಾಡಿ ಮೋಗಿಬಿಟ್ಟಿರುವಿಯಾ? ಮೇ ಪ್ರಾಣೇಶ್ವರಾ, ನಾಸಂಥ ಪಾಪಿ, ನಾಸಂಥ ಚಾಂಡಾಲಿ! ಎನ್ನ ಈ ಸುಟ್ಟ ದೇಹವನು ಸಿಂಗರಿಸುವದರಲ್ಲಿಯೇ ವೇಳೆಯ ಹಾಳು ಮಾಡಿ ಈ ದೆಸೆಗೀಡಾದೆಲ್ಲ! ಯುಗಕ್ಕೊಮ್ಮೆ ಬರುವ ಕ್ಷಣವನು ಕಳೆಕೊಂಡೆಲ್ಲ! ದೇವನನು ಕಳೆದು ಕೊಂಡು, ಹಾ ದೈವಾ, ಎಂದು ಬಾಯಿ ಕಿಸಿದು ಕೂಡುವಂತಾಯಿತು ಎನ್ನ ಗತಿ. ಪ್ರಿಯ ದೇವಾ, ಎಂದೋ ಇನ್ನೊಂದೊ ಮತ್ತೆ ಆ ಕ್ಷಣ ಬರುವದು? ಇನ್ನೆಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಲಿ ಮತ್ತೆ ನಿನ್ನನು ಅಂತರಾತ್ಮಾ?

ಹಾ ! ಎತ್ತೆತ್ತಲೂ ಆನಂದ, ನಿತ್ಯ ನಿರ್ಮಲಾ-
 ಸಂದದ ಸುಗ್ಗಿ. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಸಲುಮೆ ಒಲುಮೆ
 ಗಳ ಸಲಿಸಲಿದಾಟ, ಆದರೆ ನನ್ನ ಪಾಲಿಗೇನು ?
 ಸ್ವಚ್ಛ ಸರೋವರದೆಡೆಗೆ ನಿಂತು ನೀರಡಿಸಿ

ಬಳಲುತಿರುವ ಪಾಪಿ ನಾನು ! ಬೆಳಕಿನ ಬಯಲ ಬಳಿಯಲಿ
 ಇದ್ದು ಗವಿಯ ಕತ್ತಲೆಯನನುಭೋಗಿಸುತ್ತಿರುವ ಮರುಳ
 ಮಾನವನು ನಾನು ! ಅಯ್ಯೋ ಸ್ವಾಮೀ, ಸುತ್ತಲೂ ಇದ್ದು
 ಕೈಸಾರಲೊಲ್ಲದು. ಬಳಿಯಲಿದ್ದು ಬಳಸಲಿಕ್ಕೆ ಬರಲೊಲ್ಲದು,
 ಕೈಯ ತುತ್ತು ಬಾಯಲಿ ಜೀಳಲೊಲ್ಲದು, ಇದೇನು ? ಮಗ್ಗು
 ಲಲಿದ್ದ ಮಡದಿಯನು ಮುದ್ದಾಡದಂತಾಯ್ತೆನ್ನ ಪಾಡು !
 ಇದೆಂತಹ ವಿರಹವನೊಡ್ಡಿದೆ ಈ ಒಡಲಿಗೆ ದೇವಾ ?
 ಹೀಗೇಕೆ ಒಡೆಯಾ, ಹೀಗೇಕೆ ? ಅಯ್ಯೋ ನಾನು ಎಂಬ
 ಕಾಳಛಾಯೆ ಕಾಡುತ್ತಿದೆ ಎನ್ನನು, ಕಾಮವೆಂಬ ಮೋಹ
 ಮುಸುಕಿದೆ ಎನ್ನನು ! ಇವೆರಡನು ಮೆಟ್ಟಿದೊಡೆ ಮಾತ್ರ
 ಸರಸ ಸಮ್ಮೇಳದ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವು ಸ್ಥಿರವಾಗಬಲ್ಲದು ಈ
 ಹೃದಯದಲಿ, ಅನಂತ ಆನಂದಸ್ರೋತದಲಿ ಮುಳುಗುವದು
 ಈ ಜೀವನ, ಅಮೃತವನುಂಡುಂಡು ತಣಿಯಬಲ್ಲದು ಈ
 ಜೀವ. ಹೀಗಾಗುವ ಆಶೆಯಿದೆಯೆ ದೊರೆಯೇ ಎಂದಾ-
 ದರೂ ಎನಗೆ ? ಹೀಗೆ ಒಮ್ಮೆಯಾದರೂ ಎನ್ನನು ತಣಿಸು
 ವಿಯಾ, ಅಂತರಾತ್ಮಾ ?

೨

ದಾವ ದುಷ್ಟ ದಿನವದು, ನೀನು ಎನ್ನನು
ನಿನ್ನ ಹೃದಯಕಮಲದಿ ದೂಡಿ ತಳ್ಳಿ
ಬಿಟ್ಟುದು ? ಅಯ್ಯೋ, ಅಂದಿನಿಂದಿನವರೆಗೆ
ಭೂಮಂಡಲದಲಿ ಚಂಚಲಯಾತ್ರಿಯಾಗಿ
ಬಳಲುತ್ತಿರುವೆ. ನಲ್ಲನಾಲಿಂಗನದಲಿರುವ ಅರಿಸಿಣ ತೊಡೆದ
ನವವಧುವಿನಂತೆ, ಹೊನ್ನ ಹುಡಿಯನು ಹೂಸಿಕೊಂಡು ನಿನ್ನ
ಹೃದಯಗರ್ಭದ ಬಂಡನುಣ್ಣುತ ನಾನು ಸುಖಕುಸುಮದ
ತಿರೋಭಾಗದಲ್ಲಿದೆ. ಅಯ್ಯೋ, ಯಾವ ಕೆಟ್ಟ ಕ್ಷಣವದು ?
ನೀನು ಆ ದಿನ ಅದೇಕೆ ಸಿಟ್ಟಾದೆಯೋ ನಾ ತಿಳಿಯೆ,
ಅದಾವ ಅಪರಾಧವ ಆಗ ನಾ ಮಾಡಿದೆಯೋ ಅರಿಯೆ.
ಮನೆಮಾರು ಕಳಕೊಂಡ ಮರಮರ ಮರುಗುವ ಅನಾಥನಂತೆ
ಈಗ ಕೈಮೀರಿ ಹೋದುದರ ಕನಸನು ಕಂಡು ಕನವರಿಸುತ್ತ
ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಸುಖಲೇಶವನರಸುತ ಪಿರಿಪಿರಿ ತಿರುಗುತ್ತಿರುವೆ
ನಾನು. ಗಾಳಿಗೊಡ್ಡಿದ ತರಗೆಲೆಯಂತೆ, ಸೆಳವಿಗೆ ಸಿಕ್ಕ
ಮೀನದಂತೆ, ಕರ್ಮಜಾಲದಲಿ ತೊಡಗಿದ ಬಡಜೀವದಂತೆ
ಎತ್ತ ಹೊರಟಿರುವೆನೋ ಎಂದು ಪಾರಾಗುವೆನೋ ನಾ
ಕಾಣೆ. ಕರುಣಾಕರಾ, ಕರುವಿಗೆ ತನ್ನ ತಾಯಿಯ ಬಳಿ-
ಯನು, ಕೂಸಿಗೆ ಹೆತ್ತವಳ ಮಗ್ಗುಲವನು, ಪ್ರಿಯೆಗೆ
ಪ್ರಿಯನ ಸಂಗವನು ಸಾಧಿಸಿ ಕೊಡಲು ಸಮರ್ಥನು ನೀನೇ.
ನನ್ನನು ನಿನ್ನತ್ತ ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡು ಒಮ್ಮೆ ಉದ್ಧರಿಸ
ಬಾರದೆ ಅಂತರಾತ್ಮಾ.

ಹಾ! ಇದುವೆ ಆನಂದ, ಇದುವೆ ಆನಂದ,
 ೧೨ ಇದುವೆ ನಿರಾಲಂಬ ಆತ್ಮಾನಂದ, ನಿತ್ಯಾ-
 ನಂದ, ಆನಂದವೆ ಆನಂದ. ಕರ್ಮವೃಕ್ಷದ
 ಮೃದು ಮಧುರ ಫಲವಿದು, ಸಾಧನ ಕುಸು-

ಮದ ಸುಗಂಧಮಯ ಸುಧೆಯಿದು, ಜೀವನದ ನಿಜ ಸಾರ-
 ಸರ್ವಸ್ವವಿದು, ನರಜನ್ಮವ ಸಾರ್ಥಕಗೊಳಿಸುವ ಅವ್ಯುತ
 ಧಾರೆಯಿದು. ನಿಸರ್ಗ ಶಿಶುವನು ಶಾಂತವಾಗಿ ಮಲಗಿಸುವ
 ನಿಸ್ತೆಯಂತೆ, ವನಸ್ಪತಿವರ್ಗಕ್ಕೆಲ್ಲ ಸೋಮವಸೆರೆಯುವ ಚಂದಿರ
 ನಂತೆ, ಮಾನವಹೃದಯಗತ ಹಂಬಲಗಳೆಲ್ಲ ದಣಿವಂತೆ
 ತಣಿಸಿ ನವಜೀವನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನು ಈಯುವದು ಈ
 ಆನಂದ. ಅಹಾ, ನಡು ಇರುಳಿನ ಶಾಂತಿಯಲಿ ಎನ್ನಂತ-
 ರಂಗದ ನಡುವೆ ನಿಂತು ಬೆಳ್ಳಿಯ ಸೋನೆಯ ಕರೆಯುವ
 ಎನ್ನ ಆನಂದಚಂದ್ರನೇ, ಕಲ್ಪಕಲ್ಪಾಂತಗಳಿಂದ ತಪಿಸುತ
 ತಡೆದಿದ್ದೆ ನಾ ನಿನ್ನ ದಿವ್ಯ ಶುಭದರ್ಶನಕಾಗಿ. ಈಗ ಫಲಿಸಿ-
 ತೆನ್ನ ಬೇಕು ಎನ್ನ ಅಲ್ಪ ಸುಕೃತ. ನಾನೆಂತು ಬಣ್ಣಿಸಬಲ್ಲೆ
 ಎನ್ನ ಧನ್ಯಭಾವವನು? ಈ ಸ್ಥಿತಿಯನೆ ಸ್ಥಿರವಾಗಿರಿಸು,
 ದೇವಾ. ಇದನೆ ಎನ್ನ ಎಚ್ಚರದ ತಳಹದಿಯಾಗಿ ನಿಲಿಸು.
 ಇದುವೆ ಎನ್ನ ಜೀವಭಾವಗಳ ಆಧಾರವಾಗಲಿ. ಇದನೆ
 ಎನ್ನ ಕರ್ಮಪ್ರೇರಕ ಶಕ್ತಿಯ ಮಾಡಿ ಎನ್ನನು ಆಡಿಸು,
 ನಲಿದಾಡಿಸು ಈ ವಿಶ್ವಲೀಲೆಯಲಿ, ಅಂತರಾತ್ಮಾ.

ಶ ಬ್ಲಾ ಥ್

ಅಂತರ್ಮಥನ : ಮನಸಿ
ನಲ್ಲಿಯ ವಿಚಾರಗಳ
ತಿಕ್ಕಾಟಿ

ಅಟ್ಟಿಂಬ : ಹೆಚ್ಚು ಉಣ್ಣುವ
ಅಡಸು : ಗಂಟುಬೀಳು
ಅಪರಂಜಿ : ಶುದ್ಧ ಜಿನ್ನ
ಅಭಿಪ್ರಾಣಿ : ಬಡಪ್ರಾಣಿ
ಅರಗಿಸು : ಪಚನಮಾಡು
ಅರಸು : ಹುಡುಕು
ಅಲಗು : ಕತ್ತಿ

ಅಹಂನಾದ : 'ಅಹಂ ಅಹಂ'
ಎಂಬ ನಾವ, ಅಹಂಕಾರ

ಅಳವಡು : ಕೈಗೆ ಬರು,
ನೆಲೆಗೊಳ್ಳು

ಅಳವು : ಸಾಮರ್ಥ್ಯ
ಅಳವೇ : ಶಕ್ಯವೇ,
ಬರುವದೇ

ಅಳಲು : ದುಃಖ
ಅಳಿ : ನಾಶಹೊಂದು; ಹೀನ
ಆಗಸ : ಆಕಾಶ
ಆಣಿತಿ : ಆಜ್ಞೆ

ಆತ್ಮಗುಣ : ಸಾತ್ವಿಕ
ಗುಣಗಳು

ಆರ್ತ : ದುಃಖಪೂರ್ಣ,
ದುಃಖಿತ

ಆಸರ : ಆಶ್ರಯ

ಇಕ್ಕು : ಇಡು, ಹಾಕು
ಉಣ್ಣುಗೊಳಿ : ತಿನಸುಬಕ್ಕ

ಎದರು : ದುಃಖ, ಕಷ್ಟ
ಎದುರಿಗ : ಶತ್ರು

ಎರಚು : ಚೆಲ್ಲು, ಏರಿಸು,
ಅರ್ಪಿಸು

ಎಸಗು : ಮಾಡು

ಎಸೆ : ಬಗೆ

ಒಗೆದು : ಹುಟ್ಟಿಸಿ,
ಹೊರಗೆ ಹಾಕಿ

ಒಲುಮೆ : ಪ್ರೀತಿ, ಅನುಗ್ರಹ
ಓಲಗ : ದರಬಾರು

ಕಟ್ಟು : ನಿಯಮ

ಕಣಸು : ದಿವ್ಯದರ್ಶನ

ಕತ್ತುರಿ : ಕಸ್ತೂರಿ

ಕನವರಿಸು : ಕನಸಿನಲ್ಲಿ
ಬದಬಡಿಸು

ಕರಣಂಗಳು : ಇಂದ್ರಿಯಾದಿ
ಸಾಧನಗಳು

ಕವಾಟ : ಬಾಗಿಲು

ಕಾತರಗೊಳ್ಳು : ದುಃಖಪಡು,
ಆರ್ತನಾಗು

ಕಾಯಲಮ್ಮನೆ : ಕಾಯಲು
ಸಮರ್ಥನೇ ?

ಕೂಟ : ಸಂಗ, ಕೂಡುವಿಕೆ

ಕೆನ್ನೀರು : ರಕ್ತ

ಕೈದು : ಶಸ್ತ್ರ

ಕೊಳೆ : ಹೊಲಸು, ಮಲ

ಗಂಟುಗಳ್ಳು : ಗಂಟು ಕಳವು
ಮಾಡುವವ

ಗದ್ದುಗೆ : ಕಟ್ಟಿ, ಪೀಠ

ಗಾಸಿಯಾಗು : ದುಃಖಪಡು,
ಗಾಸಿಹೊಂದು

ಚಾಗಿ : ತ್ಯಾಗಿ

ಒರೆ : ಹೇಳು

ಜಿಪುಣ : ಜೀನ, ಜಿಬಟಿ

ತಂಗೈ : ತಂಪಾದ ಕೈ

ತಡೆಯಲಾಪೆನೆ : ತಡೆಯಲು
ಸಮರ್ಥನೇ ?

ತಣಿಸು : ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸು

ತರಗಿಲೆ : ಒಣ ಎಲೆ

ತವಕ : ಆತುರತೆ

ತಳಕು : ತೊಡಕು

ತೊಡೆ : ನಾಶಗೊಳಿಸು

ತೊತ್ತು : ಆಳು

ತೊರೆ : ಬಿಡು, ಪ್ರವಾಹ

ತೊಳಗು : ಮಿಂಚು

ತೊಳಲು : ದುಃಖಪಡು

ದಿಟ, ಸಟ : ಸತ್ಯ ಮತ್ತು
ಸುಳ್ಳು

ದೆಸೆ : ಸ್ಥಿತಿ

ನಚ್ಚು : ವಿಶ್ವಾಸ, ಶ್ರದ್ಧೆ

ನಲ್ಲ : ಪ್ರೇಮಪುರುಷ

ನಲಿದಾಡು : ಆನಂದಪಡು

ನಲುಮೆ, ನಲೈ : ಪ್ರೀತಿ

ನಿನ್ನಾಳವನು : ನಿನ್ನ ನಿಜ
ಶಕ್ತಿಯನು

ಪೆದೊರೆ : ಹಿರೇ ಪ್ರವಾಹ

ಬಂಡು : ಮಿಷ್ಪಾನ್ನ

ಬಳಸು : ಉಪಯೋಗಿಸು

ಬಳಿಸಾರು : ಹತ್ತರ ಬರು

ಬೀಡಿಗೆ ಎಡೆಮಾಡು : ಮನೆ
ಯಲ್ಲಿ ಇರಿಸು

ಬೀಗು : ಬಾಡಿಹೋಗು,
ಹಳಸು

ಬೆಂಬಳಿಸಿ : ಬೆನ್ನುಬಿದ್ದು,
ಬೆನ್ನುಹತ್ತಿ

ಬಿಸಸು : ಹೇಳು, ಅಜ್ಞಾಪಿಸು

ಬೊಕ್ಕಸ : ಧನದ ಕೋಶ

ಮಡಲು : ತೊಡೆ

ಮಣೆಹ : ಕಾರ್ಯ, ಕರ್ತವ್ಯ

ಮದ್ದು : ಔಷಧ

ಮರಗು : ದುಃಖಪಡು

ಮರುಜೀವಣಿ : ಸಂಜೀವನಿ
 ಮರಳು : ತಿರುಗು
 ಮಾರಿ : ಘಾತಕ
 ಮಿನುಗು : ಮಿಂಚು
 ಮಿಯಿಸು : ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿಸು
 ಮುಕ್ತಿದ : ಮುಕ್ತಿ ಕೊಡುವ
 ಮುಡಿ : ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಹೂ
 ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳು
 ಮುಳುವು : ಕಂಟಕ
 ಮೈನೆತ್ತ : ರೂಪುಗೊಂಡ
 ಮೊರೆಯಿಡು : ಪ್ರಾರ್ಥಿಸು,
 ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳು
 ರುಜೆ : ಜಡ್ಡು
 ರೋಷ : ಸಿಟ್ಟು, ಕೋಪ
 ವಿಟ : ಸ್ವರಪುರುಷ
 ವೇಶಿ : ವೇಶ್ಯೆ, ಪಣ್ಯಸ್ತ್ರೀ
 ಶ್ರಾಂತ : ದಣಿದ
 ಸಂಕುಲ : ಸಮೂಹ
 ಸಂದೋಹ : ಸಮೂಹ
 ಸರಿತ್ತು : ನದಿ, ಹೊಳೆ

ಸೂರೆಗಾರ : ಲೂಟಿ
 ಮಾಡುವವ
 ಸುಳಿವು : ಸಣ್ಣ ಪ್ರವಾಹ
 ಸೊತ್ತು : ಸಂಪತ್ತು
 ಸೊಮ್ಮು : ಸಂಪತ್ತು
 ಸೊಲ್ಲು : ಮಾತು
 ಹರಣಕ್ಕೆ : ಜೀವಕ್ಕೆ
 ಹಳಸಿಸು : ಕೆಡಿಸು
 ಹೀಯಾಳಿಸು : ಧಿಕ್ಕರಿಸು
 ಹುಮ್ಮಸ : ಹುರುಪು
 ಹುಲುಸು : ಫಲ ಕೊಡು
 ವಂತಹ
 ಹೆಣಗು : ಪ್ರಯತ್ನಪಡು
 ಹೇಯ : ತಿರಸ್ಕಾರಕ್ಕೆ
 ಯೋಗ್ಯ
 ಹೊಡೆಗೆಡು : ನಮಸ್ಕಾರ
 ಮಾಡು
 ಹೊಡೆಗೆಡಿಸು : ಅಪಮಾನಿಸು,
 ಹಣ್ಣಿಸು
 ಹೊಲ್ಲ : ಕ್ಷುದ್ರ, ದುಷ್ಟ

